

American Pravda: Pochopení druhé světové války, Ron Unz

[UR unz.com/runz/american-pravda-understanding-world-war-ii](http://unz.com/runz/american-pravda-understanding-world-war-ii)

September 23, 2019

← [Americká pravda: John McCain, Jeffrey E...American Pravda: Mossad Assassinations](#) →

[BlogviewArchiv Rona Unze](#)

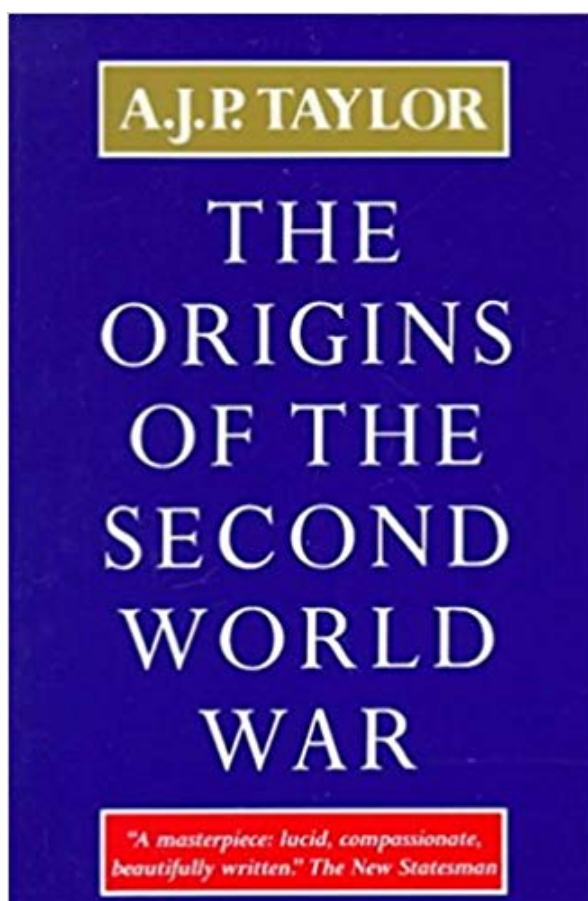
American Pravda: Pochopení druhé světové války • [2h31m](#)

Utvářející událost našeho moderního světa

[Ron Unz](#) • 23. září 2019

• 20 500 slov • [1,488 Comments](#)

[Sdílejte s Gabem](#)

Audio přehrávač

Audio segmenty: [1. část](#) , [2. část](#) , [3. část](#) , [4. část](#)

Pat Buchanan a „zbytečná válka“

Po 11. září se izraelským neokonzervativcům nějakým způsobem podařilo zmocnit se kontroly nad Bushovou administrativou a zároveň získat naprostou převahu nad předními americkými médii, očistit nebo zastrašit většinu jejich kritiků. Přestože Saddám Husajn zjevně neměl s útoky žádnou spojitost, jeho status možného regionálního rivala Izraele ho ustanovil jako jejich hlavní cíl a brzy začali tlouct do bubnů na válku, přičemž Amerika nakonec v březnu 2003 zahájila svou katastrofální invazi.

Mezi tištěnými časopisy stál *TAC* téměř sám v plném odporu proti těmto politikám a vzbudil značnou pozornost, když zakládající redaktor Pat Buchanan publikoval „Čí válka?“, ukazující prstem viny přímo na odpovědné židovské neocony, což je pravda velmi široce uznávaná v politických a mediálních kruzích, ale téměř nikdy nebyla veřejně vyjádřena. David Frum, přední propagátor války v Iráku, téměř současně rozpoutal titulní článek *National Review*, který odsuzoval jako „nevlastenecký“ – a možná „antisemitský“ – dlouhý seznam konzervativních, liberálních a libertariánských válečných kritiků, s Buchanem blízko. samý vrchol a spory a osočování ještě nějakou dobu pokračovaly.

Vzhledem k této nedávné historii jsem se obával, že by zmizení *TAC* mohlo zanechat nebezpečnou politickou prázdnotu, a jelikož jsem byl tehdy v relativně silné finanční pozici, souhlasil jsem se záchranou časopisu a stal se jeho novým vlastníkem. Přestože jsem byl příliš zaměstnán svou vlastní softwarovou prací, než abych se na tom přímo podílel, McConnell mě jmenoval vydavatelem, pravděpodobně v naději, že mě připoutá k dalšímu přežití jeho časopisu a zajistí budoucí finanční infuze. Můj titul byl čistě nominální a během několika příštích let, kromě vypisování dodatečných šeků, moje jediná účast obvykle představovala pětiminutový telefonát každé pondělí ráno, abych zjistil, jak se věci mají.

Asi rok poté, co jsem začal časopis podporovat, mě McConnell informoval, že se schyluje k velké krizi. Ačkoli Pat Buchanan přerušil své přímé vazby s publikací před několika lety, byl zdaleka nejznámější osobností spojenou s *TAC*, takže byla stále široce – i když mylně – známá jako „časopis Pata Buchanana“. Nyní se však McConnell doslechl, že Buchanan plánuje vydat novou knihu, která údajně oslavuje Adolfa Hitlera a odsuzuje americkou účast ve světové válce s cílem porazit nacistickou hrozbu. Propagace takových bizarních názorů by jistě zlikvidovala Buchanánovu kariéru, ale *TAC* byl již pod neustálým útokem židovských aktivistů a výsledná „neonacistická“ vina spojená s asociací by mohla časopis také snadno potopit.

V zoufalství se McConnell rozhodl ochránit svou publikaci tím, že si vyžádal velmi nepřátelskou recenzi konzervativního historika Johna Lukacse, která by tak izolovala *TAC* před hrozící katastrofou.

Vzhledem k mé současné roli sponzora a vydavatele *TAC* přirozeně hledal můj souhlas v tomto tvrdém rozchodu se svým vlastním politickým mentorem. Řekl jsem mu, že kniha o Buchanánovi určitě zní dost směšně a jeho vlastní obranná strategie je docela rozumná, a rychle jsem se vrátil k problémům, kterým jsem čelil ve svém vlastním všespotřebujícím softwarovém projektu.

Ačkoli jsem byl s Buchanánem trochu přátelský asi tucet let a velmi jsem obdivoval jeho odvahu postavit se neoconům v zahraniční politice, nebyl jsem příliš překvapen, když jsem slyšel, že možná vydává knihu propagující některé poněkud zvláštní myšlenky. . Jen o pár let dříve vydal *The Death of the West*, která se stala nečekaným bestsellerem. Poté, co moji přátelé v *TAC* šléli o jeho brilantnosti, rozhodl jsem se, že si to přečtu sám, a byl jsem velmi zklamán.

Přestože Buchanan velkoryse citoval úryvek z mé vlastní *krycí* povídky „Kalifornie a konec Bílé Ameriky“, měl jsem pocit, že naprosto špatně pochopil můj význam a kniha mi celkově připadala jako dosti špatně sestavená a rétoricky pravicová pojednání o komplexních otázkách imigrace a rasy, tedy tématech, na která jsem se od počátku 90. let intenzivně soustředil. Takže za daných

okolností mě jen stěží překvapilo, že stejný autor nyní vydává nějakou stejně hloupou knihu o druhé světové válce, která možná způsobuje vážné problémy svým bývalým kolegům z *TAC* .

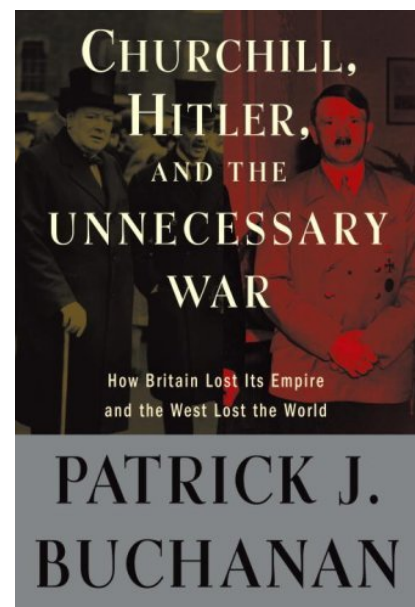
O měsíce později se objevila Buchananova historie i neprátelské hodnocení *TAC* a jak se očekávalo, propukla bouře kontroverze.

Mainstreamové publikace knihu do značné míry ignorovaly, ale zdálo se, že se jí dostalo obrovské chvály od alternativních autorů, z nichž někteří zuřivě odsoudili *TAC* za to, že ji napadl. Odezva byla skutečně tak extrémně jednostranná, že když McConnell zjistil, že zcela obskurní blogger někde souhlasil s jeho vlastním negativním hodnocením, okamžitě tyto poznámky rozeslal v zoufalém pokusu o ospravedlnění. Dlouholetí přispěvatelé *TAC* , jejichž znalosti historie jsem velmi respektoval, včetně Erica Margolise a Williama Linda, chválil knihu, takže moje zvědavost mě nakonec přemohla a rozhodla jsem se objednat si výtisk a přečíst si ji pro sebe.

Byl jsem docela překvapen, když jsem objevil dílo velmi odlišné od toho, co jsem očekával.

Nikdy jsem nevěnoval velkou pozornost americkým dějinám dvacátého století a moje znalosti o evropských dějinách ve stejné době byly jen o něco lepší, takže mé názory byly většinou spíše konvenční, protože byly utvářeny mými kurzy Historie 101 a tím, co jsem si osvojil. za desítky let čtení mých různých novin a časopisů. Ale do tohoto rámce se zdálo, že Buchananova historie docela pohodlně zapadá.

První část jeho svazku poskytla to, co jsem vždy považoval za standardní pohled na první světovou válku. Ve svém líčení událostí Buchanan vysvětlil, jak složitá síť vzájemně propojených aliancí vedla k obrovskému požáru, i když žádný ze stávajících vůdců ve skutečnosti o tento výsledek neusiloval: obrovský evropský sud prachu byl zapálen jiskrou atentátu v Sarajevu.

Ale ačkoli jeho vyprávění bylo to, co jsem očekával, poskytl spoustu zajímavých detailů, které jsem dříve neznal. Mimo jiné přesvědčivě tvrdil, že německá válečná vina byla o něco menší než u většiny ostatních účastníků, a také poznamenal, že navzdory nekonečné propagandě „pruského militarismu“ Německo nevedlo žádnou velkou válku za 43 let. neporušený mír mnohem lepší než většina jeho protivníků. Tajná vojenská dohoda mezi Británií a Francií byla navíc klíčovým faktorem v nezamýšlené eskalaci, a i tak se téměř polovina britského kabinetu blížila k rezignaci na odpor proti vyhlášení války Německu, což by pravděpodobně vedlo ke krátkému a omezenému konfliktu omezenému na kontinent.

Převážná část knihy se však soustředila na události, které vedly k druhé světové válce, a právě tato část inspirovala McConnella a jeho kolegy k takové hrůze. Buchanan popsal pobuřující ustanovení Versailleské smlouvy uvalené na padlé Německo a odhodlání všech následujících německých vůdců to napravit. Ale zatímco jeho demokratičtí výmarští předchůdci selhali, Hitlerovi se podařilo uspět, převážně blufováním, a zároveň anektovat německé Rakousko a německé Sudety Československo, v obou případech s drtivou podporou jejich obyvatel.

Buchanan dokumentoval tuto kontroverzní tezi tím, že těžce čerpal z četných prohlášení předních současných politických osobností, většinou Britů, a také ze závěrů vysoce respektovaných historiků hlavního proudu. Hitlerův poslední požadavek, aby bylo 95 % německého Gdaňsku vráceno Německu přesně tak, jak si jeho obyvatelé přáli, byl naprosto rozumný a pouze strašlivá diplomatická chyba Britů přiměla Poláky k odmítnutí žádosti, čímž vyprovokovala válku. Později rozšířené tvrzení, že Hitler se snažil dobýt svět, bylo naprosto absurdní a německý vůdce ve skutečnosti vynaložil veškeré úsilí, aby se vyhnul válce s Británií nebo Francií. Ve skutečnosti byl k Polákům obecně docela přátelský a doufal, že získá Polsko jako německého spojence proti hrozbě Stalinova Sovětského svazu.

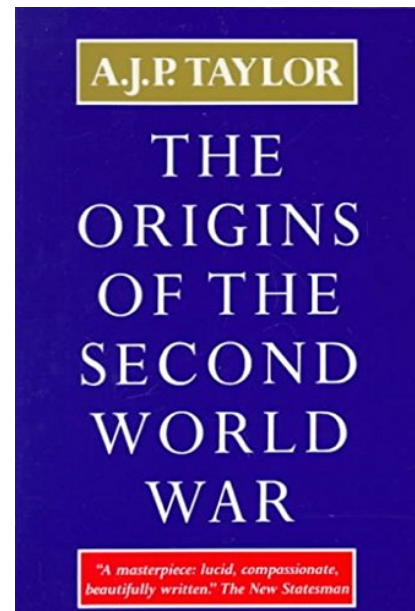
Ačkoli mnoho Američanů mohlo být šokováno tímto popisem událostí, které vedly k vypuknutí druhé světové války, Buchananovo vyprávění se poměrně dobře shodovalo s mým vlastním dojmem z tohoto období. Jako prvák na Harvardu jsem absolvoval úvodní kurz historie a jedním z primárních požadovaných textů o druhé světové válce byl text AJP Taylora, renomovaného historika Oxfordské univerzity. Jeho slavné dílo z roku 1961

Origins of the Second World War velmi

přesvědčivě nastínil případ docela podobný případu Buchanana a nikdy jsem nenašel důvod zpochybňovat úsudek mých profesorů, kteří ho zadali. Takže pokud se zdálo, že Buchanan pouze podporuje názory předního oxfordského donu a členů harvardské historické fakulty, nemohl jsem tak docela pochopit, proč by jeho nová kniha byla považována za nezvyklou.

Je pravda, že Buchanan také zahrnul velmi tvrdou kritiku Winstona Churchilla, katalogizoval dlouhý seznam jeho údajně katastrofálních politik a politických zvrátů a přisoudil mu velký díl viny za zapojení Británie do obou světových válek, osudových rozhodnutí, která následně vedla k rozpadu Britského impéria. Ale ačkoli moje znalosti o Churchillovi byly příliš skromné na to, abych mohl vynést rozsudek, případ, který podal pro obžalobu, se zdál být přiměřeně silný.

Neocons už Buchanana nenáviděli, a protože notoricky uctívali Churchilla jako kresleného superhrdinu, jen stěží by byla překvapivá vlna kritiky z těchto stran. Ale celkově mi kniha připadala jako velmi solidní a zajímavá historie, nejlepší dílo od Buchanana, jaké jsem kdy četl, a jemně jsem McConnell hodnotil své příznivé hodnocení, který byl evidentně dost zklamaný. Nedlouho poté se rozhodl vzdát své role jako *Editor TAC* Kara Hopkinsové, jeho dlouholeté zástupkyně, a vlna hanobení, kterou nedávno podstoupil od mnoha svých bývalých buchananských spojenců, k tomu jistě přispěli.

Očista našich předních historiků a novinářů

Ačkoli moje znalosti o historii druhé světové války byly v roce 2008 docela rudimentální, během desetiletí, které následovalo, jsem se pustil do velkého množství čtení v historii této významné éry a můj předběžný úsudek o správnosti Buchananovy teze se zdál silně ospravedlněno.

Nedávné 70. výročí vypuknutí konfliktu, který pohltit tolik desítek milionů životů, přirozeně vyvolalo četné historické články a výsledná diskuse mě vedla k tomu, že jsem vyhrabal svou starou kopii Taylorova krátkého svazku, který jsem si znovu přečetl v r. skoro čtyřicet let. Zjistil jsem, že je to stejně mistrovské a přesvědčivé jako v dobách na koleji, a zářící obálky naznačovaly určitý okamžitý ohlas, který se tomuto dílu dostalo. *The Washington Post* chválil autora jako „nejprominentnějšího žijícího historika Británie“, *World Politics* to nazval „Silně argumentačně napsaný, skvěle napsaný a vždy přesvědčivý,“ *The New Statesman*, přední britský levicový časopis, jej popsal jako „mistrovské dílo: jasné, soucitné, nádherně napsané“ a vznešený *Literární dodatek Times* jej charakterizoval jako „jednoduchý, zničující, mimořádně čtivý a hluboce znepokojující“. Jako mezinárodní bestseller se jistě řadí mezi Taylorovo nejslavnější dílo a snadno chápu, proč bylo stále na mém seznamu povinné četby téměř dvě desetiletí po svém původním vydání.

Přesto, když jsem znovu navštívil Taylorovu přelomovou studii, učinil jsem pozoruhodný objev. Navzdory veškerému mezinárodnímu prodeji a ohlasu kritiky, zjištění knihy brzy vzbudila v určitých čtvrtích obrovské nepřátelství. Taylorovy přednášky v Oxfordu byly po čtvrt století nesmírně populární, ale jako přímý důsledek sporu byl „nejprominentnější žijící historik Británie“ krátce poté z fakulty stručně odstraněn. Na začátku své první kapitoly si Taylor všiml, jak zvláštní mu připadá, že více než dvacet let po začátku nejkataklyzmatičtější války na světě nebyla vytvořena žádná seriózní

historie, která by pečlivě analyzovala propuknutí. Možná, že odvěta, se kterou se setkal, ho vedla k lepšímu pochopení části této hádanky.

Taylor byl stěží sám, kdo trpěl takovou odplatou. Skutečně, jak jsem postupně během posledního desetiletí zjišťoval, zdá se, že jeho osud byl výjimečně mírný, přičemž jeho velká stávající postava ho částečně izolovala od odporu po objektivní analýze historických faktů. A takto mimořádně vážné profesní následky byly běžné zejména na naší straně Atlantiku, kde řada obětí přišla o své dlouholeté mediální či akademické pozice a v letech kolem druhé světové války se natrvalo ztratily z veřejného mínění.

Většinu let 2000 jsem strávil výrobou obrovského digitalizovaného archivu obsahujícího úplný obsah stovek nejvlivnějších amerických periodik z posledních dvou století, sbírku čítající miliony článků. A během tohoto procesu jsem byl opakovaně překvapen, když jsem narazil na jednotlivce, jejichž obrovská přítomnost je jasně označila za přední veřejné intelektuály své doby, ale kteří později zmizeli tak úplně, že jsem si jejich existenci sotva kdy uvědomoval. Postupně jsem začal zjišťovat, že naše vlastní historie byla poznamenána ideologickou Velkou čistkou stejně významnou, i když méně krvavou než její sovětský protějšek. Paralely vypadaly děsivě :

Někdy jsem si představoval trochu jako seriózního mladého sovětského badatele ze 70. let, který se začal hrabat v zatuchlých složkách dávno zapomenutých kremelských archivů a učinil ohromující objevy. Trockij zjevně nebyl tím notorickým nacistickým špiónem a zrádcem, jak ho vykreslují všechny učebnice, ale místo toho byl pravou rukou samotného svatého Lenina během slavných dnů velké bolševické revoluce a několik let poté zůstával na nejvyšším místě. řad stranické elity. A kdo byli tito další figuranti – Zinověv, Kameněv, Bucharin, Rykov – kteří také strávili první léta na samém vrcholu komunistické hierarchie? V kurzech historie sotva ohodnotili pár zmínek jako menší kapitalistické agenty, kteří byli rychle odhaleni a zaplatili za svou zradu životem. Jak mohl velký Lenin, Ale na rozdíl od jejich stalinistických analogů z několika let dříve, americké oběti, které zmizely kolem roku 1940, nebyly ani zastřeleny, ani gulagovány, ale pouze vyloučeny z mainstreamových médií, která definují naši realitu, a tím byly vymazány z naší paměti, takže budoucí generace postupně zapomněly, že kdy žili.

Předním příkladem takového „zmizelého“ Američana byl novinář John T. Flynn , dnes pravděpodobně téměř neznámý, ale jehož postava byla kdysi obrovská. Jak jsem psal loni:

Představte si tedy mé překvapení, když jsem zjistil, že po celá třicátá léta byl jedním z nejvlivnějších *liberálních* hlasů v americké společnosti, spisovatelem o ekonomii a politice, jehož postavení se mohlo zhruba přibližovat postavení Paula Krugmana, i když se silným nádechem hrabání bahna. Jeho týdenní sloupek v *The New Republic* mu umožnil sloužit jako hvězda pro americké progresivní elity, zatímco jeho pravidelná vystoupení v *Colliers* , ilustrovaném masovém týdeníku, který zasáhl mnoho milionů Američanů, mu poskytla platformu srovnatelnou s platformou velké televizní osobnosti v USA. pozdější rozkvět síťové televize. Do jisté míry lze Flynnovu prominentnost objektivně kvantifikovat. Před několika lety jsem náhodou zmínil jeho jméno sečtělému a angažovanému liberálovi narozenému ve třicátých letech minulého století, a ona to nepřekvapivě vytáhla úplně naprázdno, ale napadlo mě, jestli nemohl být trochu jako Walter Lippmann, velmi slavný publicista té éry. Když jsem se podíval, viděl jsem, že mezi stovkami periodik v mém archivačním systému bylo jen 23 článků od Lippmanna z 30. let, ale plně 489 od Flyna.

Ještě silnější americkou paralelu k Taylorovi měl historik Harry Elmer Barnes, postava pro mě téměř neznámá, ale ve své době akademik s velkým vlivem a postavením:

Představte si můj šok, když jsem později zjistil, že Barnes byl ve skutečnosti jedním z nejčastějších prvních přispěvatelů do *Foreign Affairs* a sloužil jako hlavní knižní recenzent této úctyhodné publikace od jejího založení v roce 1922, přičemž bylo naznačeno jeho postavení jednoho z předních amerických liberálních akademiků. svými mnoha vystoupeními v *The Nation* a *The New Republic* po celou tu dekádu. Je mu skutečně přičítáno, že sehrál ústřední roli při „revizi“ historie první světové války tak, aby odstranil kreslený obrázek nevýslovné německé špatnosti, který zde zůstal jako dědictví nečestné válečné propagandy vytvořené nepřátelskými britskými a americkými vládami. A jeho profesionální postavení bylo prokázáno jeho třiceti pěti nebo více knihami, z nichž mnohé byly vlivnými akademickými svazky, spolu s jeho četnými články v *The American Historical Review* , *Political Science Quarterly* a dalších předních časopisech.

Před několika lety jsem náhodou zmínil Barnese významnému americkému akademickému vědci, jehož obecné zaměření na politologii a zahraniční politiku bylo dost podobné, a přesto to jméno nic neříkalo. Koncem třicátých let se Barnes stal předním kritikem americké účasti ve druhé světové válce a v důsledku toho byl trvale „zmizen“, byl mu zakázán přístup do všech mainstreamových médií, zatímco hlavní novinový řetězec byl pod silným tlakem, aby náhle ukončil jeho dlouholetý syndikovaný národní sloupec v květnu 1940.

Mnoho Barnesových přátel a spojenců padlo do stejné ideologické čistky, kterou popsal ve svých vlastních spisech a která pokračovala i po skončení války:

Více než tucet let po jeho zmizení z našich národních médií se Barnesovi podařilo publikovat *Perpetual War for Perpetual Peace*, obsáhlou sbírku esejů vědců a dalších odborníků pojednávajících o okolnostech souvisejících se vstupem Ameriky do druhé světové války, a nechat ji vyrobit a distribuovat malá tiskárna v Idahu. Jeho vlastním příspěvkem byla esej o 30 000 slovech nazvaná „Revizionismus a historický výpadek“ a pojednávala o obrovských překážkách, kterým disidentští myslitelé té doby čelili.

Samotná kniha byla věnována památce jeho přítele, historika Charlese A. Bearda. Od prvních let 20. století byl Beard považován za intelektuální osobnost největšího postavení a vlivu, byl spoluzakladatelem The New School v New Yorku a sloužil jako prezident jak The American Historical Association, tak The American Political Science Association. Jako přední zastánce ekonomické politiky New Deal byl za své názory ohromně chválen.

Jakmile se však obrátil proti Rooseveltově agresivní zahraniční politice, vydavatelé před ním zavřeli dveře a pouze jeho osobní přátelství s vedoucím Yale University Press umožnilo jeho kritickému svazku z roku 1948 *Prezident Roosevelt a příchod války, 1941*, aby se dokonce objevil v tisku. Zdá se, že Beardova hvězdná pověst od té doby začala rychle klesat, takže historik Richard Hofstadter mohl v roce 1968 napsat: „Dnešní Beardova pověst stojí v krajině americké historiografie jako impozantní ruina. To, co bylo kdysi největším domem v provincii, je nyní zpustošené přežití.“ Kdysi dominující Beardův „ekonomický výklad historie“ by skutečně mohl být v dnešní době téměř odmítnut jako podpora „nebezpečných konspiračních teorií“ a mám podezření, že o něm jen málo nehistoriků slyšelo.

Dalším významným příspěvatelem do Barnesova svazku byl William Henry Chamberlin, který se po desetiletí řadil mezi přední americké novináře v oblasti zahraniční politiky a má na svém kontě více než 15 knih, z nichž většina byla široce a příznivě hodnocena. Přesto *America's Second Crusade*, jeho kritická analýza vstupu Ameriky do druhé světové války z roku 1950, nedokázala najít hlavního vydavatele, a když se objevila, byla recenzenty široce ignorována. Před zveřejněním se jeho titulky pravidelně objevoval v našich nejlivnějších národních časopisech, jako jsou *The Atlantic Monthly* a *Harpers*. Ale později se jeho psaní téměř výhradně omezovalo na malé oběžníky a periodika, která oslovovala úzké konzervativní nebo libertariánské publikum.

V dnešní době internetu si každý může snadno založit webovou stránku, kde bude zveřejňovat své názory, a tím je okamžitě zpřístupní všem na světě. Sociální média, jako je Facebook a Twitter, dokážou upozornit miliony lidí na zajímavý nebo kontroverzní materiál pouhými několika kliknutími myši, čímž zcela obejdou potřebu podpory establishmentářských zprostředkovatelů. Je pro nás snadné zapomenout na to, jak nesmírně náročné šíření nesouhlasných myšlenek zůstalo v dobách tisku, papíru a inkoustu, a uznat, že jednotlivci, který byl vyčištěn ze svého běžného obchodu, může trvat mnoho let, než znovu získá nějakou významnou oporu. distribuci jeho díla.

Americká Pravda: Naše velká čistka 40. let

Ron Unz • **Recenze Unz** • 11. června 2018 • 5 400 slov

Britští spisovatelé čelili podobným ideologickým nebezpečím roky předtím, než se AJP Taylor odvážil do těchto neklidných vod, jak v roce 1953 zjistil významný britský námořní historik :

Autorem *Bezpodmínečné nenávisti* byl kapitán Russell Grenfell, britský námořní důstojník, který sloužil s vyznamenáním v první světové válce a později pomáhal řídit Royal Navy Staff College, přičemž vydal šest vysoce uznávaných knih o námořní strategii a sloužil jako námořník. Korespondent deníku *Daily Telegraph*. Grenfell si uvědomoval, že každou velkou válku téměř nevyhnutelně doprovází velké množství extrémní propagandy, ale s několika lety, které uplynuly od ukončení nepřátelských akcí, rostly obavy, že pokud nebude brzy široce aplikována protilátka, přetrvávající jed takového válečného přehánění by mohl ohrozit budoucí mír Evropy.

Jeho značná historická erudice a rezervovaný akademický tón vynikají ve fascinujícím svazku, který se zaměřuje především na události dvou světových válek, ale často obsahuje odbočky do napoleonských konfliktů nebo ještě dřívějších. Jedním ze zajímavých aspektů jeho diskuse je, že velká část protiněmecké propagandy, kterou se snaží odhalit, by dnes byla považována za tak absurdní a směšnou, že byla téměř úplně zapomenuta, zatímco velká část extrémně nepřátelského obrazu, který v současnosti máme o Hitlerově Německu, dostává téměř žádnou zmínku, možná proto, že ještě nebyla zavedena nebo byla tehdy ještě považována za příliš výstřední, než aby ji někdo bral vážně. Mimo jiné Některá Grenfellova ležerní tvrzení vyvolávají pochybnosti o různých aspektech našeho konvenčního obrazu německé okupační politiky. V britském tisku si všímá četných příběhů bývalých francouzských „otrokářů“, kteří později organizovali přátelská poválečná setkání se svými někdejšími německými zaměstnavateli. Uvádí také, že v roce 1940 tytéž britské noviny informovaly o naprosto příkladném chování německých vojáků vůči francouzským civilistům, ačkoli poté, co teroristické útoky komunistických podzemních sil vyvolaly represálie, se vztahy často mnohem zhoršily.

A co je nejdůležitější, poukazuje na to, že obrovská spojenecká strategická bombardovací kampaň proti francouzským městům a průmyslu zabila obrovské množství civilistů, pravděpodobně mnohem více, než kdy zemřelo v rukou Němců, a proto nevyhnutelně vyvolala velkou nenávist. V Normandii byl on a další britští důstojníci varováni, aby zůstali velmi opatrní mezi všemi francouzskými civilisty, se kterými se setkají, ze strachu, že by mohli být vystaveni smrtelným útokům.

Ačkoli na mě Grenfellův obsah a tón působí výjimečně vyrovnaně a objektivně, jiní se na jeho text jistě dívali ve zcela jiném světle. Devin-Adair poznamenává, že žádný britský vydavatel nebyl ochoten rukopis přijmout, a když se kniha objevila, žádný významný americký recenzent neuznal její existenci. Ještě zlověstnější je, že Grenfell tvrdě pracoval na pokračování, když v roce 1954 náhle zemřel z neznámých příčin a jeho dlouhý nekrolog v *London Times* uvádí jeho věk 62 let.

Další špičkový současný pozorovatel z té doby poskytuje zobrazení Francie během druhé světové války, které je diametrálně odlišné od dnešního široce přijímaného vyprávění:

O francouzských záležitostech Grenfell poskytuje několik rozšířených odkazů na knihu z roku 1952 nazvanou *France: The Tragic Years, 1939-1947* od Sisley Huddlestonové, autora, který je mi zcela neznámý, a to ve mně vzbudilo zvědavost. Jedním z užitečných způsobů použití mého systému archivace obsahu je snadné poskytnutí správného kontextu pro dávno zapomenuté spisovatele a Huddlestonovy desítky vystoupení v *The Atlantic Monthly*, *The Nation* a *The New Republic*, plus jeho třicet uznávaných knih o Francii, zdá se, potvrzují, že strávil desetiletí jako jeden z předních interpretů Francie vzdělaným americkým a britským čtenářům. Jeho exkluzivní rozhovor s britským premiérem Lloydem Georgem na pařížské mírové konferenci se skutečně stal mezinárodním zážitkem. Stejně jako u mnoha jiných spisovatelů se po druhé světové válce jeho americkým vydavatelem nutně stal Devin-Adair, který vydal v roce 1955 posmrtné vydání jeho knihy. Vzhledem k jeho vynikajícím novinářským předpokladům byla Huddlestonova práce o období Vichy recenzována v amerických periodikách, i když spíše zběžně a odmítavě, a já jsem si objednal kopii a přečetl ji.

Nemohu potvrdit správnost Huddlestonova 350stránkového popisu Francie během válečných let a bezprostředně po ní, ale jako velmi významný novinář a dlouholetý pozorovatel, který byl očitým svědkem událostí, které popisuje, psal v době, kdy oficiální historické vyprávění mělo ještě nezpevněný do betonu, myslím si, že jeho názory je třeba brát docela vážně. Huddlestonův osobní okruh se jistě rozšířil poměrně vysoko, přičemž bývalý americký velvyslanec William Bullitt byl jedním z jeho nejstarších přátel. A Huddlestonova prezentace se bezpochyby radikálně liší od konvenčního příběhu, který jsem vždy slyšel.

Jak popisuje Huddleston, francouzská armáda se v květnu 1940 zhroutila a vláda zoufale odvolala Pétaina, tehdy v polovině 80. let a největšího válečného hrdinu země, z jeho funkce velvyslance ve Španělsku. Brzy byl požádán francouzským prezidentem, aby sestavil novou vládu a dohodl příměří s vítěznými Němci, a tento návrh získal téměř jednomyslnou podporu francouzského Národního shromáždění a Senátu, včetně podpory prakticky všech levicových poslanců. Pétain dosáhl tohoto výsledku a další téměř jednomyslné hlasování francouzského parlamentu ho pak zmocnilo k vyjednání úplné mírové smlouvy s Německem, což jistě postavilo jeho politické kroky na nejsilnější možný právní základ. V tu chvíli téměř každý v Evropě věřil, že válka v podstatě skončila,

Zatímco Pétainova plně legitimní francouzská vláda vyjednávala s Německem, malý počet zarytců, včetně plukovníka Charlese de Gaulla, dezertoval z armády a uprchl do zahraničí s prohlášením, že hodlají pokračovat ve válce na neurčito, ale zpočátku získali minimální podporu resp. pozornost. Jedním ze zajímavých aspektů situace bylo, že De Gaulle byl dlouho jedním z Pétainových předních chráněnců, a jakmile se jeho politický profil o několik let později začal zvyšovat, často se objevovaly tiché spekulace, že on a jeho starý mentor zařídili „rozdělení práce“. „, přičemž jeden uzavřel oficiální mír s Němci, zatímco druhý odešel, aby se stal centrem zámořského odporu v nejistém případě, že se objevily různé příležitosti. Ačkoli Pétainova nová francouzská vláda zaručila, že její mocné námořnictvo nebude nikdy použito proti Britům, Churchill neriskoval a rychle zahájil útok na flotilu svého bývalého spojence, jehož lodě již byly odzbrojeny a bezmocně kotvily v přístavu a většinu z nich potopil. a zabila přitom až 2000 Francouzů. Tento incident nebyl zcela nepodobný japonskému útoku na Pearl Harbor v následujícím roce a pohoršil Francouze na mnoho dalších let.

Huddleston poté stráví velkou část knihy diskusí o složité francouzské politice příštích několika let, kdy válka nečekaně pokračovala, přičemž Rusko a Amerika se nakonec připojily k věci Spojenců, což značně zvýšilo šance na německé vítězství. Během tohoto období francouzské politické a vojenské vedení provedlo obtížný akt balancování, když v některých bodech vzdorovalo německým požadavkům a v jiných se podvolilo, zatímco vnitřní hnutí odporu postupně rostlo, útočilo na německé vojáky a vyvolávalo tvrdé německé odvety. Vzhledem k mé nedostatečné odbornosti nemohu skutečně posoudit přesnost jeho politického vyprávění, ale zdá se mi docela realistické a věrohodné, i když odborníci by jistě mohli najít chybu. Nejpozoruhodnější tvrzení Huddlestonovy knihy však přicházejí ke konci, když popisuje to, co se nakonec stalo známým jako „osvobození Francie“ v letech 1944-45, kdy ustupující německé síly opustily zemi a stáhly se zpět ke svým vlastním hranicím. Mimo jiné naznačuje, že počet Francouzů, kteří se hlásí k „odboji“, vzrostl až stonásobně, jakmile Němci odešli, a přijetí tohoto postoje již nehrozilo.

A v tu chvíli brzy začalo obrovské krveprolití, zdaleka nejhorší vlna mimosoudních vražd v celé francouzské historii. Většina historiků se shoduje, že kolem 20 000 životů bylo ztraceno v nechvalně známé „vládě teroru“ během francouzské revoluce a možná 18 000 zemřelo během Pařížské komuny v letech 1870-71 a jejího brutálního potlačení. Ale podle Huddlestona američtí vůdci odhadovali, že jen během prvních několika měsíců po osvobození bylo nejméně 80 000 „souhrnných

poprav“, zatímco socialistický náměstek, který sloužil jako ministr vnitra v březnu 1945 a byl by v nejlepší pozici, aby to věděl, informoval De Gaulleovi zástupci, že jen od srpna 1944 do března 1945 došlo ke 105 000 zabitím, což je údaj, který byl v té době široce citován ve veřejných kruzích.

Vzhledem k tomu, že velká část celé francouzské populace strávila roky chováním, které by nyní mohlo být náhle považováno za „kolaborantské“, obrovské množství lidí bylo zranitelné, dokonce jim hrozilo smrt, a někdy se snažili zachránit si vlastní životy odsuzováním svých známým nebo sousedům. Podzemní komunisté byli dlouho hlavním prvkem Odboje a mnozí z nich dychtivě mstili své nenáviděné „třídní nepřátele“, zatímco řada jednotlivců využila příležitosti k vyrovnání soukromých účtů. Dalším faktorem bylo, že mnoho komunistů, kteří bojovali ve španělské občanské válce, včetně tisíců členů mezinárodních brigád, uprchlo po vojenské porážce v roce 1938 do Francie.

Ačkoli Huddleston sám byl postarší, poměrně významný mezinárodní novinář s velmi vysokými americkými přáteli a vykonal některé menší služby jménem vedení Odboje, on a jeho manželka v té době jen o vlásek unikli souhrnné popravě a poskytuje sbírku četné příběhy, které slyšel o méně šťastných obětech. Ale to, co se zdá být zdaleka nejhorším sektářským krveprolitím ve francouzských dějinách, bylo konejšivě překřtěno na „osvobození“ a téměř úplně odstraněno z naší historické paměti, s výjimkou slavně oholených hlav několika zneuctěných žen. V těchto dnech Wikipedie představuje ztuhlou destilaci naší Oficiální pravdy a jejího záznamu na těchto událostech činí počet obětí sotva jednu desetinu čísel citovaných Huddlestonem, ale považují ho za mnohem důvěryhodnější zdroj.

Snadno si dokážeme představit, že nějaký prominentní a vysoce uznávaný jedinec na vrcholu své kariéry a veřejného vlivu by mohl náhle opustit své smysly a začít prosazovat výstřední a mylné teorie, čímž by si zajistil pád. Za takových okolností lze s jeho tvrzeními zacházet velmi skepticky a možná je jednoduše ignorovat.

Ale když se počet takových velmi uznávaných, ale protichůdných hlasů stane dostatečně velkým a jejich tvrzení se zdají být vesměs vzájemně konzistentní, nemůžeme už jejich kritiku ledabyly odmítat. Jejich angažovaný postoj k těmto kontroverzním záležitostem se ukázal být osudným pro jejich pokračující veřejné postavení, a přestože si museli uvědomit tyto pravděpodobné důsledky, přesto šli touto cestou, dokonce si dali tu práci s psaním dlouhých knih prezentujících své názory a hledáním nějakého vydavatele. někde, kdo byl ochoten je vydat.

John T. Flynn, Harry Elmer Barnes, Charles Beard, William Henry Chamberlin, Russell Grenfell, Sisley Huddleston a četní další učenci a novináři nejvyššího kalibru a pověsti vyprávěli poměrně konzistentní příběh druhé světové války, ale zcela odlišný. s dnešním zavedeným vyprávěním, a činili tak za cenu zničení jejich kariéry. O deset nebo dvě později známý historik AJP Taylor znovu potvrdil stejný základní příběh a v důsledku toho byl z Oxfordu očištěn. Považuji za velmi obtížné vysvětlit chování všech těchto jedinců, pokud nepředkládali pravdivou zprávu.

Pokud vládnoucí politický establishment a jeho mediální orgány nabízejí okázalé odměny ve formě financování, propagace a veřejného uznání těm, kteří podporují jeho stranickou propagandu, a vyvrhují-li ty, kdo nesouhlasí, do vnější temnoty, je třeba na jeho prohlášení pohlížet se značným podezřením. Barnes zpopularizoval výraz „dvorní historikové“, aby popsal ty neupřímné a oportunistické jedince, kteří sledují převládající politické větry, a naše současná média jsou takových typů jistě plná.

Klima vážné intelektuální represe velmi komplikuje naši schopnost odhalit události minulosti. Za normálních okolností mohou být konkurenční nároky zváženy ve veřejné nebo vědecké debatě, ale to se zjevně stává nemožným, pokud jsou diskutovaná témata zakázána. Spisovatelé historie jsou navíc lidské bytosti, a pokud byli očištěni ze svých prestižních pozic, na černé listině z veřejných míst a dokonce uvrženi do chudoby, těžko bychom se měli divit, že se někdy rozzlobí a zatrpknou na svůj osud, možná reagují způsoby, které mohou jejich nepřátele později použít k útoku na jejich důvěryhodnost.

AJP Taylor přišel o svůj post v Oxfordu za zveřejnění své poctivé analýzy počátků druhé světové války, ale zdálo se, že jeho obrovská předchozí postava a široké uznání, které se jeho knize dostalo, ho ochránily před dalším poškozením a dílo samo se brzy stalo uznávaným klasikou, která zůstává trvale v tisku a později zdobí seznamy povinné četby našich nejelitnějších univerzit. Jiní, kteří se ponořili do stejných neklidných vod, však měli mnohem méně štěstí.

Ve stejném roce, kdy se objevila Taylorova kniha, vznikla práce pokrývající téměř stejnou oblast od začínajícího učenice jménem David L. Hoggan. Hoggan získal v roce 1948 titul Ph.D. v diplomatické historii na Harvardu pod vedením profesora Williama Langer, jedné z nejvýznamnějších postav v tomto oboru, a jeho první práce *The Forced War* byl přímým důsledkem jeho doktorské disertační práce. Zatímco Taylorova kniha byla poměrně krátká a většinou se zakládala na veřejných zdrojích a některých britských dokumentech, Hogganův svazek byl výjimečně dlouhý a podrobný, obsahoval téměř 350 000 slov včetně odkazů a čerpal z jeho mnohaletého usilovného výzkumu v nově dostupných vládních archivech Polska a Německo. Ačkoli se oba historici plně shodovali v tom, že Hitler rozhodně neměl v úmyslu vypuknutí druhé světové války, Hoggan tvrdil, že různí mocní jedinci v britské vládě záměrně pracovali na vyprovokování konfliktu, čímž vnutili válku hitlerovskému Německu právě jako svůj titul. navrhl.

Vzhledem k vysoce kontroverzní povaze Hogganových závěrů a jeho nedostatku předchozích vědeckých úspěchů se jeho obrovské dílo objevilo pouze v německém vydání, kde se rychle stalo horlivě diskutovaným bestsellerem v tomto jazyce. Jako mladší akademik byl Hoggan docela zranitelný vůči obrovskému tlaku a opovržení, kterému určitě musel čelit. Zdá se, že se pohádal s Barnesem, svým revizionistickým rádcem, zatímco jeho naděje na zprostředkování vydání v angličtině prostřednictvím malého amerického vydavatele se brzy rozplynuly. Možná v důsledku toho bojovný mladý učenec později utrpěl řadu nervových zhroucení a koncem 60. let rezignoval na svou pozici na San Francisco State College, na poslední vážné akademické pozici, kterou kdy zastával. Následně si vydělával na živobytí jako výzkumný pracovník v malém libertariánském think-tanku,

V roce 1984 měla být konečně vydána anglická verze jeho hlavního díla, když byla zařízení jeho malého revizionistického vydavatele v oblasti Los Angeles vybombardována a totálně zničena židovskými militanty, čímž byly zničeny desky a všechny existující zásoby.

Hoggan, který žil v naprosté neznámosti, zemřel na infarkt v roce 1988 ve věku 65 let a následující rok se konečně objevila anglická verze jeho díla, téměř tři desetiletí po původním napsání, přičemž dnes jsou vzácné dochované kopie extrémně vzácné a nákladné. . Na internetu je však dostupná PDF verze bez všech poznámek pod čarou a já jsem nyní přidal Hogganův svazek do své sbírky HTML Books, takže je konečně pohodlně dostupný širšímu publiku téměř šest desetiletí po jeho dokončení.

Vynucená válka

, *když selhal mírový revizionismus*

David L. Hoggan • 1989 • 320 000 slov

Teprve nedávno jsem objevil Hogganův opus a zjistil jsem, že je výjimečně podrobný a obsáhlý, i když poněkud suchý. Přečetl jsem asi prvních sto stran plus sem tam pár výběrů, jen malá část ze 700 stran, ale dost na to, abych si rozvinul cit pro látku.

Krátký úvod z roku 1989 od nakladatele jej charakterizuje jako jedinečně komplexní zpracování ideologických a diplomatických okolností kolem vypuknutí války, a to se zdá přesné zhodnocení, které může platit i dnes. Například první kapitola poskytuje pozoruhodně podrobný popis několika protichůdných ideologických proudů polského nacionalismu v průběhu zhruba století před rokem 1939, což je velmi specializované téma, s nímž jsem se nikde jinde nesešel ani mě nezaujalo.

Navzdory dlouhému potlačování může za mnoha okolností taková vyčerpávající práce založená na mnoha letech archivního výzkumu představovat vědecký základ pro následující historiky, a skutečně různí nedávní revizionističtí autoři se na Hoggana přesně tímto způsobem spoléhali. Ale bohužel existují vážné obavy. Jak bychom mohli očekávat, naprostá většina diskuse o Hogganovi nalezené na internetu je nepřátelská a urážlivá a ze zřejmých důvodů by to mohlo být normálně zamítnuto. Nicméně Gary North, sám prominentní revizionista, který Hoggana osobně znal, byl stejně kritický a vykresloval ho jako zaujatého, fakticky nespolehlivého a dokonce nečestného.

Můj vlastní pocit je, že naprostá většina Hogganových materiálů je pravděpodobně správná a přesná, i když bychom mohli jeho interpretace zpochybnit. Vzhledem k tak závažným obviněním bychom však pravděpodobně měli ke všem jeho tvrzením přistupovat s jistou opatrností, zejména proto, že ověření většiny jeho konkrétních výzkumných zjištění by vyžadovalo značné archivní šetření. Skutečně, protože se tolik z celkového rámce Hogganových událostí shoduje s Taylorovým, myslím, že je pro nás mnohem lepší obecně spoléhat na druhého.

Významná historiografie Davida Irvinga

Naštěstí lze tytéž obavy ohledně přesnosti zcela zamítnout v případě mnohem důležitějšího spisovatele, jehož objemný výstup snadno zastíní Hoggan nebo téměř jakýkoli jiný historik druhé světové války. Jak jsem loni popsal Davida Irvinga:

S mnoha miliony jeho knih v tisku, včetně řady bestsellerů přeložených do mnoha jazyků, je docela možné, že se dnes osmdesátiletý Irving řadí mezi mezinárodně nejúspěšnějšího britského historika za posledních sto let. I když jsem sám četl pouze několik jeho kratších děl, shledal jsem tato naprosto vynikající, přičemž Irving pravidelně využíval své pozoruhodné ovládnutí primárních zdrojových dokumentárních důkazů, aby zcela zničil mé naivní chápání hlavních historických událostí. Sotva by mě překvapilo, kdyby obrovský korpus jeho spisů nakonec představoval ústřední pilíř, na němž se budoucí historikové snaží pochopit katastrofálně krvavé střední roky našeho nesmírně ničivého dvacátého století, i když většina našich ostatních kronikářů té doby je dávno zapomenuta.

Když jsem konfrontován s ohromujícími tvrzeními, která zcela převracejí zavedené historické vyprávění, je oprávněná značná skepse a můj vlastní nedostatek specializovaných odborných znalostí v dějinách druhé světové války mě nechává obzvláště opatrný. Dokumenty, které Irving objevil, zdánlivě zobrazují Winstona Churchilla tak radikálně odlišného od mého naivního chápání, že je téměř k nepoznání, a to přirozeně vyvolalo otázku, zda mohu připsat přesnost Irvingových důkazů a jeho interpretaci. Veškerý jeho materiál je masivně označen pod čarou a odkazuje na hojné dokumenty v mnoha oficiálních archivech, ale jak bych mohl shromáždit čas nebo energii na jejich ověření?

Spíše ironicky se zdá, že extrémně nešťastný obrat událostí tuto zásadní otázku plně vyřešil.

Irving je jedinec s neobyčejně silnou vědeckou integritou a jako takový není schopen v záznamu vidět věci, které neexistují, i kdyby to bylo v jeho značném zájmu, ani si vymýšlet neexistující důkazy. Proto jeho neochota přetvářet nebo namlouvat různé široce uctívané kulturní totemy nakonec vyvolala příval hanobení ze strany roje ideologických fanatiků vycházejících z určitého etnického přesvědčení. Tato situace se spíše podobala potížím, které měl můj starý harvardský profesor EO Wilson ve stejné době po vydání svého vlastního mistrovského díla *Sociobiology: The New Synthesis*, knihy, která pomohla zahájit pole moderní lidské evoluční psychobiologie.

Tito horliví etničtí aktivisté zahájili koordinovanou kampaň, aby tlačili na Irvingova prestižní nakladatelství, aby upustili od jeho knih, a zároveň narušili jeho časté mezinárodní přednáškové cesty a dokonce lobovali v zemích, aby mu zabránily ve vstupu. Udržovali také bubínek mediálního hanobení, neustále očerňovali jeho jméno a jeho výzkumné schopnosti, dokonce zašli tak daleko, že ho odsuzovali jako „nacistu“ a „milovníka Hitlera“, stejně jako tomu bylo v případě prof. Wilson. Během 80. a 90. let tyto odhodlané snahy, někdy podpořené značným fyzickým násilím, stále více přinášely ovoce a Irvingova kariéra byla vážně ovlivněna. Kdysi byl oslavován předními světovými nakladatelstvími a jeho knihy byly vydávány a recenzovány v nejvýznamnějších britských novinách; nyní se z něj postupně stala marginalizovaná postava, téměř vyděděnec, s obrovskými škodami na zdrojích příjmů.

V roce 1993 na něj Deborah Lipstadtová, poněkud ignorantská a fanatická profesorka teologie a studií holocaustu (nebo možná „teologie holocaustu“) zuřivě napadla ve své knize jako „popírač holocaustu“, což vedlo Irvingova bázlivého vydavatele k náhlému zrušení smlouvy s jeho hlavní nový historický svazek. Tento vývoj nakonec v roce 1998 zažehl nechutný soudní proces, který vyústil v oslavovaný soudní proces v roce 2000 u britského soudu.

Tato právní bitva byla jistě záležitostí Davida a Goliáše, přičemž bohatí židovští filmoví producenti a manažeři společnosti poskytli na Lipstadtovu stranu obrovskou válečnou truhlu ve výši 13 milionů dolarů, což jí umožnilo financovat skutečnou armádu 40 výzkumníků a právních expertů pod vedením jeden z nejúspěšnějších britských židovských rozvodových právníků. Naproti tomu Irving, který byl nemajetným historikem, byl nucen hájit se bez právní pomoci.

Ve skutečném životě, na rozdíl od pohádky, jsou Goliášové tohoto světa téměř vždy triumfální a tento případ nebyl výjimkou, když Irving upadl do osobního bankrotu, což vedlo ke ztrátě jeho skvělého domova v centru Londýna. Ale viděno z delší perspektivy historie si myslím, že vítězství jeho trýznitelů bylo pozoruhodně Pyrrhovo.

Ačkoli cílem jejich rozpoutané nenávisti bylo Irvingovo údajné „popírání holocaustu“, pokud mohu říci, toto konkrétní téma téměř úplně chybělo ve všech Irvingových desítkách knih a přesně to ticho bylo to, co vyprovokovalo jejich poplivané skvrny. rozhořčení. Proto jejich bohatě financovaný sbor výzkumníků a ověřovatelů faktů postrádal tak jasný cíl a místo toho strávil rok nebo déle zjevně prováděním řádků a poznámek pod čarou revizí všeho, co Irving kdy publikoval, a snažil se najít každá jednotlivá historická chyba, která by ho mohla vrhnout do špatného profesionálního světla. S téměř neomezenými penězi a pracovní silou dokonce využili proces právního odhalení k předvolání a přečtení tisíců stránek v jeho svázaných osobních denících a korespondenci, *Denial*, hollywoodský film z roku 2016, jehož spoluautorem je Lipstadtová, může poskytnout rozumný nástin sledu událostí, jak je viděno z její perspektivy.

Navzdory tak masivním finančním a lidským zdrojům však zjevně vyšly téměř úplně prázdné, alespoň kdyby Lipstadtova triumfální kniha z roku 2005 *Historie na zkoušku* může být připsána. Během čtyř desetiletí výzkumu a psaní, které přineslo četná kontroverzní historická tvrzení té nejúžasnější povahy, se jim podařilo najít pouze několik desítek spíše menších údajných chyb ve skutečnosti nebo interpretace, z nichž většina je nejednoznačná nebo sporná. A nejhorší, co zjistili po přečtení každé stránky z mnoha lineárních metrů Irvingových osobních deníků, bylo, že kdysi složil krátkou „rasově necitlivou“ hlášku pro svou malou dceru, triviální položku, kterou přirozeně potom vytrubovali jako důkaz, že je "rasista." Zdánlivě tedy připustili, že Irvingův obrovský korpus historických textů byl možná na 99,9 % přesný.

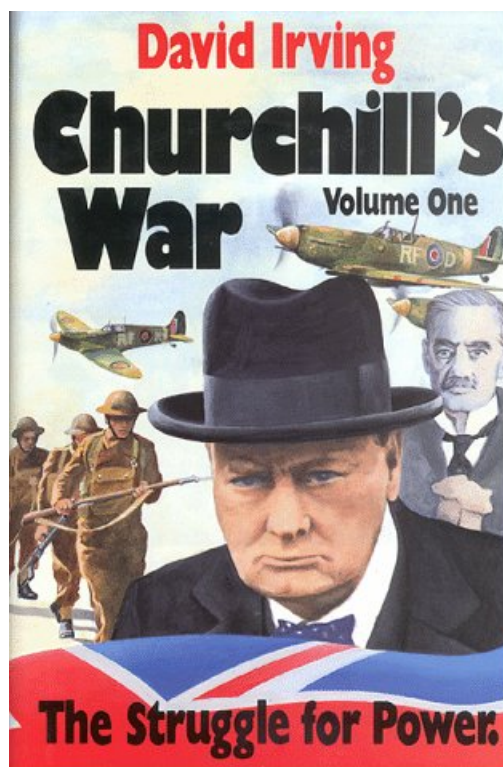
Myslím, že toto ticho „psa, který neštěkal“ se ozývá s hlasitostí hromů. Neznám žádného jiného akademického učenice v celé historii světa, který by byl po celá desetiletí své celoživotní práce podroben tak úmorně vyčerpávajícímu nepřátelskému zkoumání. A protože Irving zjevně prošel tímto testem tak skvěle, myslím, že můžeme považovat téměř každé ohromující tvrzení ve všech jeho knihách – jak je rekapitulováno v jeho videích – za naprosto přesné.

Pozoruhodná historiografie Davida Irvinga

Ron Unz • **Recenze Unz** • 4. června 2018 • 1 700 slov

Před několika lety jsem četl dvě Irvingova kratší díla, *Nuremberg: The Last Battle* a *The War Path*, přičemž druhá z nich pojednává o událostech vedoucích k vypuknutí konfliktu, a proto se většinou překrývá s Taylorovou historií. Irvingova analýza se zdá být docela podobná analýze jeho významného oxfordského předchůdce,

příčemž poskytuje množství pečlivých dokumentárních důkazů na podporu tohoto jednoduchého příběhu, který byl poprvé nastíněn před dvěma desetiletími. Tato shoda mě sotva překvapila, protože vícenásobné snahy o přesný popis stejné historické reality budou pravděpodobně přiměřeně shodné, zatímco nečestná propaganda se může široce rozcházet v nejrůznějších směrech.

Nedávno jsem se rozhodl zabývat se jedním z mnohem delších Irvingových děl, prvním dílem Churchillovy války, klasickým textem, který má asi 300 000 slov a pokrývá příběh legendárního britského premiéra až do předvečera Barbarossy, a zjistil jsem, že je stejně vynikající, jak jsem očekával.

Jako jeden malý ukazatel Irvingovy upřímnosti a znalostí opakovaně, i když stručně, odkazuje na spojenecké plány z roku 1940 náhle zaútočit na SSSR a zničit jeho ropná pole v Baku, což je naprosto katastrofální návrh, který by jistě prohrál válku, kdyby se skutečně uskutečnil. Naproti tomu výjimečně trapná fakta operace Pike byla zcela vyloučena z prakticky všech pozdějších západních zpráv o konfliktu, takže je třeba se ptát, kteří z našich četných profesionálních historiků jsou pouze ignoranti a kteří se provinili tím, že lhali opomenutím.

Až donedávna byla moje znalost Churchilla spíše zběžná a Irvingova odhalení mi naprosto otevírala oči. Snad nejpozoruhodnějším jediným objevem byla pozoruhodná upřímnost a zkaženost tohoto muže, přičemž Churchill byl obrovský marnotratník, který žil štedře a často daleko za hranice svých finančních možností, zaměstnával armádu desítek osobních sluhů na svém velkém venkovském panství, přestože často žádného postrádal. pravidelné a zajištěné zdroje příjmů k jejich udržení. Tato nesnáze ho přirozeně vydala na milost a nemilost jednotlivcům, kteří byli ochotni podporovat jeho přepychový životní styl výměnou za určení jeho politických aktivit. A poněkud podobné finanční prostředky byly použity k zajištění podpory sítě dalších politických osobností ze všech britských stran, které se staly Churchillovými blízkými politickými spojenci. Abychom to uvedli na pravou míru, během let před druhou světovou válkou dostávali Churchill i řada dalších britských poslanců pravidelně značná finanční stipendia – peněžní úplatky – od židovských a českých zdrojů výměnou za prosazování politiky extrémního nepřátelství. vůči německé vládě a ve skutečnosti obhajovat válku. Jednalo se o poměrně značné částky, přičemž samotná česká vláda pravděpodobně vyplácela v dnešních penězích desítky milionů dolarů britským voleným představitelům, vydavatelům a novinářům, kteří se snažili zvrátit oficiální mírovou politiku jejich stávající vlády. Obzvláště pozoruhodný případ nastal na počátku roku 1938, kdy Churchill náhle přišel o všechno své nahromaděné bohatství v pošetilém hazardu na americkém akciovém trhu, a brzy byl nucen dát své milované venkovské panství k prodeji, aby se vyhnul osobnímu bankrotu, jen aby ho rychle zachránil zahraniční židovský milionář, který měl v úmyslu podpořit válku proti Německu. Počáteční fáze Churchillova zapojení do tohoto odporného chování jsou skutečně popsány v Irvingově kapitole s příznačným názvem „Nájemná pomoc“.

Je ironií, že se německá rozvědka dozvěděla o tomto masivním uplácení britských poslanců a předala tuto informaci premiérovi Neville Chamberlainovi, který byl zděšen, když zjistil korupční motivy

svých zuřivých politických oponentů, ale zjevně zůstal příliš džentlmenem, než aby je měl. zatčen a stíhán. Nejsem žádný odborník na britské zákony té doby, ale to, že volení představitelé budou dělat nabídky cizinců ve věcech války a míru výměnou za obrovské tajné platby, mi připadá téměř učebnicový příklad zrady, a myslím, že Churchillův včasné provedení by jistě zachránilo desítky milionů životů.

Mám dojem, že jedinci s nízkým osobním charakterem jsou ti, kteří s největší pravděpodobností zaprodají zájmy své vlastní země výměnou za velké sumy cizích peněz, a jako takoví obvykle představují přirozené cíle hanebných spiklenců a zahraničních špiónů. Zdá se, že Churchill rozhodně spadá do této kategorie, přičemž zvěsti o masivní osobní korupci kolem něj víří již od počátku jeho politické kariéry. Později si svůj příjem doplnil tím, že se zapojil do rozsáhlého padělání umění, což Roosevelt později objevil a pravděpodobně použil jako bod osobního vlivu proti němu. Docela vážný byl také Churchillův neustálý stav opilosti, přičemž jeho opilost byla tak rozšířená, že představovala klinický alkoholismus. Irving poznamenává, že ve svých soukromých rozhovorech FDR běžně hovořil o Churchillovi jako o „opilém vandrákovi“.

Během konce třicátých let Churchill a jeho klika podobně koupených a placených politických spojenců donekonečna útočila a odsuzovala Chamberlainovu vládu za její mírovou politiku a pravidelně pronášel nejdivočejší druh nepodložených obvinění, když tvrdil, že Němci podnikají obrovské vojenské akce zaměřené proti Británii. Taková bouřlivá obvinění byla často široce opakována médií silně ovlivněnými židovskými zájmy a značně otrávila stav německo-britských vztahů. Nakonec tyto nahromaděné tlaky přinutily Chamberlaina k krajně nemoudrému činu poskytnutí bezpodmínečné záruky vojenské podpory polské nezodpovědné diktatuře. V důsledku toho pak Poláci poněkud arogantně odmítli jakákoli jednání o hranicích s Německem, čímž došlo k zapálení roznětky, což nakonec vedlo k německé invazi o šest měsíců později a následnému britskému vyhlášení války. Britská média široce

propagovala Churchilla jako vedoucí proválečnou politickou osobnost, a jakmile byl Chamberlain nucen vytvořit válečnou vládu národní jednoty, byl do ní přiveden jeho hlavní kritik a dostal portfolio námořních záležitostí.

Po jeho bleskové šestitýdenní porážce Polska se Hitler neúspěšně snažil uzavřít mír se spojenci a válka šla do ústraní. Počátkem roku 1940 Churchill přesvědčil svou vládu, aby se pokusila strategicky obejít Němce tím, že připravila velkou námořní invazi do neutrálního Norska; ale Hitler objevil plán a zabránil útoku, přičemž Churchillovy vážné operační chyby vedly k překvapivé porážce mnohem lepších britských sil. Během první světové války si Churchillova katastrofa v Gallipoli vynutila jeho rezignaci z britského kabinetu, ale tentokrát přátelská média pomohla zajistit, aby veškerá vina za poněkud podobný debakl v Narviku byla připsána na Chamberlaina, takže to byl on, kdo byl nucen rezignovat a na postu premiéra ho pak nahradil Churchill.

Tento incident byl pouze prvním z dlouhé řady Churchillových velkých vojenských neúspěchů a přímých zrad, které Irving přesvědčivě vypráví, z nichž téměř všechny byly následně vymazány z naší hagiografické historie konfliktu. Měli bychom si uvědomit, že váleční vůdci, kteří tráví většinu svého času ve stavu opilosti, mají mnohem menší pravděpodobnost, že učiní optimální rozhodnutí, zvláště pokud jsou tak extrémně náchylní k vojenskému mikrořízení, jako tomu bylo v případě Churchilla.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

Na jaře roku 1940 zahájili Němci svůj náhlý obrněný výpad do Francie přes Belgii, a když se útok začal dařit, Churchill nařídil velcímu britskému generálovi, aby okamžitě utekl se svými silami k pobřeží, aniž by informoval své Francouze, resp. Belgické protějšky obrovské mezery, kterou tím otevřel ve spojeneckých frontových liniích, a zajistil tak obklíčení a zničení jejich armád. Po výsledné porážce Francie a okupaci poté britský premiér nařídil náhlý, překvapivý útok na odzbrojenou francouzskou flotilu, zcela ji zničil a zabil asi 2 000 jeho bývalých spojenců; Bezprostřední příčinou byl

jeho špatný překlad jediného francouzského slova, ale tento incident typu „Pearl Harbor“ pokračoval v pohoršení francouzských vůdců po celá desetiletí.

Hitler vždy chtěl přátelské vztahy s Británií a rozhodně se snažil vyhnout válce, která mu byla vnucena. Když byla Francie nyní poražena a britské síly vyhnány z kontinentu, nabídl Británii velmi velkorysé mírové podmínky a novou německou alianci. Britská vláda byla nucena vstoupit do války bez logického důvodu a proti vlastním národním zájmům, takže Chamberlain a polovina kabinetu přirozeně podporovali zahájení mírových jednání a německý návrh by pravděpodobně získal drtivý souhlas jak ze strany britské veřejnosti, tak politické strany. elity, pokud byly někdy informovány o jejich podmínkách.

Ale navzdory občasnému zakolísání zůstal Churchill naprosto neústupný, že válka musí pokračovat, a Irving věrohodně tvrdí, že jeho motiv byl silně osobní. Během své dlouhé kariéry měl Churchill za sebou pozoruhodnou historii opakovaných neúspěchů, a kdyby konečně dosáhl své celoživotní ambice stát se premiérem, jen aby prohrál velkou válku jen několik týdnů po dosažení Downing Street čísla 10, zajistilo by mu to jeho stálé místo. v historii byl extrémně ponižující. Na druhou stranu, pokud by se mu podařilo pokračovat ve válce, možná by se situace mohla později nějak zlepšit, zvláště pokud by se podařilo přesvědčit Američany, aby nakonec vstoupili do konfliktu na britské straně.

Vzhledem k tomu, že ukončení války s Německem bylo v zájmu jeho národa, ale ne jeho, podnikl Churchill nemilosrdné prostředky, aby zabránil tomu, aby mírové nálady zesílily natolik, že přemohly jeho opozici. Spolu s většinou ostatních velkých zemí podepsaly Británie a Německo mezinárodní úmluvy zakazující letecké bombardování civilních městských cílů, a ačkoli britský vůdce velmi doufal, že Němci zaútočí na jeho města, Hitler tato ustanovení pečlivě dodržoval. Churchill proto v zoufalství nařídil sérii rozsáhlých bombardovacích náletů proti německému hlavnímu městu Berlínu,

kteře způsobily značné škody, a po četných přísných varováních začal Hitler konečně oplácet podobnými útoky proti britským městům.

Ve svých pamětech publikovaných o půl století později popsal profesor Revalo P. Oliver, který zastával významnou válečnou roli v americké vojenské rozvědce, tento sled událostí velmi hořkými slovy:

Velká Británie, v rozporu s veškerou etikou civilizovaného válčení, kterou naše rasa dosud respektovala, a ve zrádném porušení slavnostně přijatých diplomatických smluv o „otevřených městech“ tajně provedla intenzivní bombardování takových otevřených měst v Německu pro vyjadřovat záměr zabít dostatek neozbrojených a bezbranných mužů a žen, aby donutila německou vládu neochotně odplatit a bombardovat britská města, a tak zabít dostatek bezmocných britských mužů, žen a dětí, aby vyvolala mezi Angličany nadšení pro šílenou válku, ke které se jejich vláda zavázala jim.

Není možné si představit vládní akt odpornější a zkaženější než vymyšlení smrti a utrpení pro svůj vlastní lid – pro samotné občany, které nabádala k „věrnosti“ – a mám podezření, že akt tak neslavné a kruté zrady by měl orientální barbaři, kterým se dělalo nevolno dokonce i Čingischánovi, Hulaguovi nebo Tamerlánovi, byli všeobecně odsuzováni pro svou šílenou touhu po krvi. Historie, pokud si vzpomínám, nezaznamenává, že by kdy vraždili své vlastní ženy a děti, aby usnadnili lživou propagandu... V roce 1944 členové britské vojenské rozvědky považovali za samozřejmé, že po válce bude maršál Sir Arthur Harris oběšen nebo zastřelen. za velezradu proti britskému lidu...

Churchillovo bezohledné porušení válečných zákonů ohledně městského leteckého bombardování přímo vedlo ke zničení mnoha nejkrásnějších a nejstarších evropských měst. Ale možná ovlivněn svým chronickým opilstvím se později snažil spáchat ještě děsivější válečné zločiny a zabránil mu v tom pouze zarputilý odpor všech jeho vojenských a politických podřízených.

Spolu se zákony zakazujícími bombardování měst se všechny národy podobně dohodly na zákazu prvního použití jedovatého plynu a zároveň hromadily množství pro nutnou odvetu. Vzhledem k tomu, že Německo bylo světovým lídrem v chemii, nacisté produkovali nejsmrtelnější formy nových nervových plynů, jako jsou Tabun a Sarin, jejichž použití mohlo snadno vést k velkým vojenským vítězstvím na východní i západní frontě, ale Hitler to dokázal. úzkostlivě dodržoval mezinárodní protokoly, které jeho národ

podepsal. Na konci války během roku 1944 však neúnavné spojenecké bombardování německých měst vedlo k ničivým odvetným útokům létajících bomb V-1 proti Londýnu a pobouřený Churchill se stal skálopevně přesvědčeným, že německá města by měla být napadena jedovatým plynem jako protiodvetná opatření. . Pokud by Churchill dosáhl svého, mnoho milionů Britů mohlo brzy zemřít kvůli německým protiúderům nervovým plynem. Přibližně ve stejnou dobu byl Churchill také zablokován ve svém návrhu bombardovat Německo stovkami tisíc smrtících antraxových bomb, což byla operace, která mohla učinit velkou část střední a západní Evropy neobyvatelnou po generace.

Irvingova odhalení o všech těchto záležitostech mi připadala naprosto udivující a byl jsem hluboce vděčný, že Deborah Lipstadt a její armáda pilných výzkumníků pečlivě prozkoumala a zdánlivě potvrdila přesnost prakticky každé jednotlivé položky.

Dva existující svazky Irvingova Churchillova mistrovského díla mají dohromady více než 700 000 slov a jejich čtení by zjevně zabralo týdny oddaného úsilí. Naštěstí je Irving také strhujícím řečníkem a několik jeho rozšířených přednášek na toto téma je k dispozici ke shlédnutí na BitChute poté, co byly nedávno odstraněny z YouTube:

[Odkaz na video](#)

[Odkaz na video](#)

Skutečné počátky druhé světové války

Nedávno jsem si znovu přečetl knihu Pata Buchanana z roku 2008, která ostře odsuzovala Churchilla za jeho roli v kataklyzmatické světové válce, a učinil jsem zajímavý objev. Irving jistě patří mezi autoritativní Churchillovy životopisce, protože jeho vyčerpávající dokumentární výzkum je zdrojem tolika nových objevů a jeho knihy se prodávají v milionech. Přesto se Irvingovo jméno ani jednou neobjeví v Buchananově textu ani v jeho bibliografii, i když můžeme mít podezření, že velká část Irvingova materiálu byla „vypraná“ z jiných, sekundárních buchananských zdrojů. Buchanan rozsáhle cituje AJP Taylora, ale nezmiňuje se o Barnesovi, Flynnovi nebo

různých dalších předních amerických akademiků a novinářů, kteří byli očištěni za vyjádření současných názorů ne tak odlišných od názorů samotného autora.

Během 90. let se Buchanan zařadil mezi nejvýraznější americké politické osobnosti, měl obrovskou mediální stopu v tisku i televizi a díky svým pozoruhodně silným povstaleckým honbám o republikánskou prezidentskou nominaci v letech 1992 a 1996 upevnil jeho národní postavení. Ale jeho četní ideologičtí nepřátelé neúnavně pracovali, aby ho podkopali, a do roku 2008 byla jeho pokračující přítomnost jako učenec na kabelovém kanálu MSNBC jednou z jeho posledních zbývajících opor významného veřejného mínění. Pravděpodobně poznal, že zveřejnění revizionistické historie druhé světové války by mohlo ohrozit jeho postavení, a věřil, že jakékoli přímé spojení s očištěnými a hanobenými postavami, jako byli Irving nebo Barnes, by jistě vedlo k jeho trvalému vyloučení ze všech elektronických médií.

Před deseti lety na mě Buchananova historie docela zapůsobila, ale následně jsem o té době hodně četl a podruhé jsem zjistil, že jsem poněkud zklamán. Kromě jeho často svižného, rétorického a neučeného tónu moje nejostřejší kritika nesměřovala ke kontroverzním postojům, které zaujal, ale k dalším kontroverzním tématům a otázkám, kterým se tak pečlivě vyhýbal.

Snad nejzřetelnější z nich je otázka skutečného původu války, která zničila velkou část Evropy, zabila asi padesát nebo šedesát milionů a dala vzniknout následné éře studené války, v níž komunistické režimy ovládaly polovinu celé Evropy. Euroasijský světový kontinent. Taylor, Irving a mnozí další důkladně odhalili směšnou mytologii, že příčina spočívala v Hitlerově šílené touze po dobytí světa, ale pokud německý diktátor zjevně nesl jen malou odpovědnost, existoval skutečně nějaký skutečný viník? Nebo vznikla tato masivně destruktivní světová válka poněkud podobným způsobem jako její předchůdce, který naše konvenční historie považuje za většinou kvůli sbírce chyb, nedorozumění a bezmyšlenkovité eskalace.

Během třicátých let byl John T. Flynn jedním z nejvlivnějších amerických progresivních novinářů, a přestože začínal jako silný zastánce Roosevelta a jeho New Dealu, postupně se stal ostrým kritikem a dospěl k závěru, že různé vládní plány FDR se nepodařilo oživit. americká ekonomika. Pak v roce 1937 nový ekonomický kolaps zvýšil nezaměstnanost zpět na stejnou úroveň, jako když prezident poprvé vstoupil do úřadu, což potvrdilo Flynnu v jeho tvrdém verdiktu. A jak jsem psal loni:

Flynn skutečně tvrdí, že koncem roku 1937 se FDR obrátila k agresivní zahraniční politice zaměřené na zapojení země do velké zahraniční války, především proto, že věřil, že je to jediná cesta z jeho zoufalé ekonomické a politické škatulky, a nikoli úskok. neznámý mezi národními vůdci v celé historii. Ve svém sloupku z 5. ledna 1938 Nová republika upozornil své nevěřící čtenáře na rýsující se vyhlídky na rozsáhlou námořní armádu a válčení na obzoru poté, co se mu přední Rooseveltův poradce soukromě pochlubil, že velký záchvat „vojenského keynesiánství“ a velká válka vyléčí zdánlivě nepřekonatelné ekonomické problémy. V té době se zamýšleným cílem zdála válka s Japonskem, možná kvůli latinskoamerickým zájmům, ale vývoj událostí v Evropě brzy přesvědčil FDR, že podněcování všeobecné války proti Německu je nejlepším řešením. Zdá se, že paměti a další historické dokumenty získané pozdějšími badateli obecně podporují Flynnova obvinění tím, že naznačují, že Roosevelt nařídil svým diplomatům, aby vyvíjeli obrovský tlak na britskou i polskou vládu, aby se vyhnuli jakémukoli vyjednanému urovnání s Německem.

Poslední bod je důležitý, protože důvěrným názorům těch, kteří jsou nejbliže důležitým historickým událostem, by měla být přiznána značná důkazní váha. V nedávném článku John Wear shromáždil četná soudobá hodnocení, která zapletla FDR jako klíčovou postavu při organizování světové války svým neustálým tlakem na britské politické vedení, což je politika, o které soukromě dokonce připustil, že by mohla znamenat jeho obžalobu, pokud by byla odhalena. Mimo jiné svědectví máme vyjádření polského a britského velvyslance ve Washingtonu a amerického velvyslance v Londýně, kteří rovněž přešli na souhlasný názor samotného premiéra Chamberlaina. Německé zachycení a zveřejnění tajných polských diplomatických dokumentů v roce 1939 již odhalilo mnohé z těchto informací a William Henry Chamberlin potvrdil jejich pravost ve své

knize z roku 1950. Ale protože mainstreamová média nikdy žádnou z těchto informací nezveřejnila, zůstávají tato fakta i dnes málo známá.

Zdá se, že FDR sehrála klíčovou roli při organizování vypuknutí druhé světové války, s velkou pomocí Churchilla a jeho okruhu v Británii. Ale během roku 1939 rostoucí napětí kolem Gdaňska umožnilo Stalinovi ohromné strategické otevření. Podepsáním paktu s Hitlerem oba brzy společně napadli Polsko, ale i když se Sověti zmocnili poloviny území, Británie a Francie vyhlásily válku pouze Německu. A zatímco Stalin poté čekal, až se ostatní evropské mocnosti navzájem vyčerpají, zahájil ofenzivní vojenské hromadění nebývalého rozsahu a brzy měl mnohem více a lepších tanků než zbytek světa dohromady.

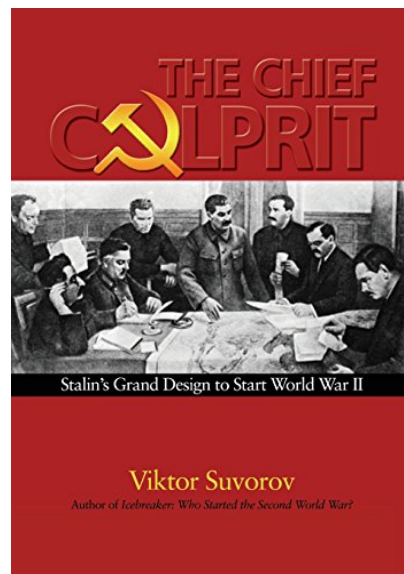
Jak jsem letos psal :

Tyto důležité úvahy se stávají zvláště relevantními, když se pokoušíme porozumět okolnostem kolem *operace Barbarossa*, německého útoku na Sovětský svaz v roce 1941, který představoval ústřední bod obratu války. Jak v té době, tak během půlstoletí, které následovalo, západní historici jednotně tvrdili, že překvapivý útok zastihl příliš důvěřivého Stalina zcela nevědomého, přičemž Hitlerovým motivem byl jeho sen vytvořit obrovskou německou zemskou říši, kterou naznačil. na stránkách *Mein Kampf*, vydaného o šestnáct let dříve.

Ale v roce 1990 bývalý sovětský vojenský zpravodajský důstojník, který přeběhl na Západ a žil v Británii, shodil velkou bombu. Psal pod pseudonymem Viktor Suvorov a publikoval již řadu vysoce uznávaných knih o ozbrojených silách SSSR, ale v *Icebreakeru* nyní tvrdil, že jeho rozsáhlý dřívější výzkum v sovětských archivech odhalil, že do roku 1941 Stalin shromáždil obrovské útočné vojenské síly a rozmístil je po celé hranici, připravoval se k útoku a snadno přemohl značně přesilové a překonané síly Wehrmachtu a rychle *dobyl* celou Evropu.

Pak si téměř na poslední chvíli Hitler náhle uvědomil strategickou past, do které padl, a nařídil svým silně přesíleným a překonaným jednotkám, aby samy zoufale a překvapivě zaútočily na shromažďující se Sověty a náhodně je chytily právě v okamžiku, kdy jejich vlastní poslední přípravy na náhlý útok je zanechaly nejzranitelnější, a tak vyrvali velké počáteční vítězství z čelistí jisté porážky. Obrovské zásoby sovětské munice a zbraní byly umístěny blízko hranic, aby zásobovaly armádu invaze do Německa, a ty se rychle dostaly do německých rukou, což představovalo důležitý doplněk k jejich vlastním žalostně nedostatečným zdrojům.

I když byla Suvorovova klíčová kniha v anglicky mluvícím světě téměř úplně ignorována, brzy se stala v Rusku, Německu a mnoha dalších částech světa nebyvalým bestsellerem a spolu s několika navazujícími svazky z něj jeho pět milionů vytištěných výtisků vytvořilo nejčtenější vojenský historik v dějinách světa. Mezitím anglickojazyčná média a akademická komunita úzkostlivě udržovala svůj úplný výpadek z probíhající celosvětové debaty, přičemž žádné nakladatelství ani nebylo ochotno vydat anglickou edici Suvorovových knih, dokud editor v prestižním Naval Academy Press nakonec embargo téměř neporušil. desetiletí později.

Ačkoli se tato diskuse primárně soustředila na evropskou válku, zdá se, že okolnosti tichomořského konfliktu se také značně liší od naší oficiální historie. Japonsko bojovalo v Číně od roku 1937, ale to je jen zřídka považováno za začátek světové války. Místo toho je útok na Pearl Harbor ze 7. prosince 1941 obvykle považován za bod, kdy se válka stala globální.

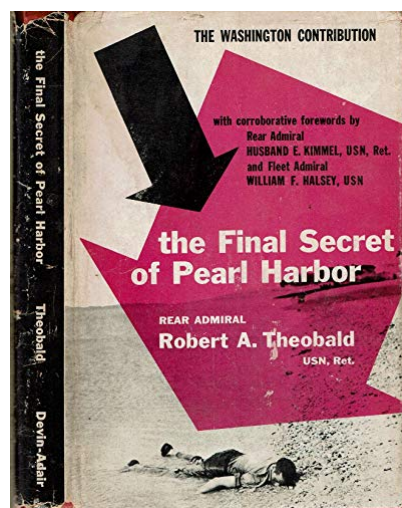
Od roku 1940 vyvíjela FDR velké politické úsilí, aby přímo zapojila Ameriku do války proti Německu, ale veřejné mínění bylo převážně na druhé straně, přičemž průzkumy ukazovaly, že až 80 % populace bylo proti. To vše se okamžitě změnilo, jakmile japonské bomby shodily na Havaj, a země byla najednou ve válce.

Vzhledem k těmto skutečnostem existovalo přirozené podezření, že Roosevelt úmyslně vyprovokoval útok svými výkonnými rozhodnutími o zmrazení japonských aktiv, embargu na všechny dodávky životně důležitých dodávek topného oleje a odmítnutí opakovaných žádostí tokijských vůdců o jednání. Ve svazku z roku

1953, který editoval Barnes, shrnul v ýznamný diplomatický historik Charles Tansill sv ýj velmi silný případže FDR se snažil použít japonský útok jako svá nejlepší „zadní vrátka k válce“ proti Německu, což byl argument, který uvedl minulý rok v knize stejného jména. V průběhu desetiletí se zdá, že informace obsažené v soukromých denících a vládních dokumentech téměř přesvědčivě potvrdily tuto interpretaci, přičemž ministr války Henry Stimson naznačil, že plánem bylo „manévrovat [Japonsko] k prvnímu výstřelu“. Ve svých pozdějších pamětech vycházel profesor Oliver z důvěrných znalostí, které získal během své válečné role ve Vojenské rozvědce, a dokonce tvrdil, že FDR úmyslně oklamal Japonce, aby uvěřili, že plánuje zahájit překvapivý útok proti jejich silám, a tím je přesvědčil, aby udeřít jako první v sebeobraně.

Do roku 1941 USA prolomily všechny japonské diplomatické kódy a volně četly jejich tajnou komunikaci. Proto také dlouho existovalo rozšířené, i když sporné přesvědčení, že prezident si byl dobře vědom plánovaného japonského útoku na naši flotilu a záměrně nevaroval své místní velitele, čímž zajistil, že výsledné těžké americké ztráty povedou k pomstychtivému národu sjednocenému za válka. Tansill a bývalý hlavní výzkumník vyšetřovacího výboru Kongresu tento případ vytvořili ve stejném svazku Barnes z roku 1953 a následující rok bývalý americký admirál publikoval The Final Secret of Pearl Harbor., poskytující podobné argumenty ve větší délce. Tato kniha také obsahovala úvod jednoho z nejvyšších amerických námořních velitelů z druhé světové války, který tuto kontroverzní teorii plně podpořil.

V roce 2000 publikoval novinář Robert M. Stinnett množství dalších podpůrných důkazů, založených na jeho osmiletém archivním výzkumu, o kterém se hovořilo v nedávném článku . Výmluvným bodem Stinnetta je, že kdyby Washington varoval velitele Pearl

Harboru, jejich výsledné obranné přípravy by si všimli místní japonští špióni a předali je blížící se pracovní skupině; a se ztraceným prvkem překvapení by byl útok pravděpodobně přerušen, čímž by byly zmařeny všechny dlouhodobé plány FDR na válku. I když různé detaily mohou být sporné, důkazy pro Rooseveltovu předpovědi považují za docela přesvědčivé.

Ústřední židovská role v organizování druhé světové války.

Rooseveltovy ekonomické problémy ho přivedly k tomu, aby usiloval o zahraniční válku, ale pravděpodobně to bylo zdrcující židovské nepřátelství k nacistickému Německu, které ho nasměrovalo tímto konkrétním směrem. Důvěrná zpráva polského velvyslance v USA citovaná Johnem Wearem poskytuje pozoruhodný popis politické situace v Americe na počátku roku 1939:

Ve Spojených státech nyní převládá pocit poznamenaný rostoucí nenávisť k fašismu a především kancléři Hitlerovi a všemu, co souvisí s nacionálním socialismem. Propaganda je většinou v rukou Židů, kteří ovládají téměř 100 % [] rozhlasu, filmu, denního a periodického tisku. I když je tato propaganda extrémně hrubá a prezentuje Německo co nejčerněji – především je využívána náboženská perzekuce a koncentrační tábory – je tato propaganda přesto extrémně účinná, protože zdejší veřejnost je naprosto ignorantská a o situaci v Evropě nic neví. V současnosti většina Američanů považuje kancléře Hitlera a národní socialismus za největší zlo a největší nebezpečí ohrožující svět. Zdejší situace poskytuje vynikající platformu pro řečníky všeho druhu, pro emigranty z Německa a Československa, kteří mnoha slovy a nejrůznějšími pomluvami burcují veřejnost. Chválí americkou svobodu, kterou staví do kontrastu s totalitními státy. Je zajímavé poznamenat, že v této mimořádně dobře naplánované kampani, která je vedena především proti nacionálnímu socialismu, je Sovětské Rusko téměř úplně eliminováno. Sovětské Rusko, pokud je vůbec zmíněno, je zmiňováno přátelsky a věci jsou prezentovány tak, že by se zdálo, že Sovětský svaz spolupracoval s blokem demokratických států. Díky chytré propagandě jsou sympatie americké veřejnosti zcela na straně Rudého Španělska.

Vzhledem k velkému zapojení Židů do financování Churchilla a jeho spojenců a také k řízení americké vlády a veřejnosti směrem k válce proti Německu nesly organizované židovské skupiny pravděpodobně hlavní odpovědnost za vyprovokování světové války, a to si jistě uvědomovala i většina znalých jednotlivců. v době, kdy. Deník

Forrestal Diaries zaznamenal velmi výmluvné prohlášení našeho velvyslance v Londýně: „Říká, že Chamberlain prohlásil, že Amerika a Židé donutili Anglii do války.

Pokračující boj mezi Hitlerem a mezinárodním židovstvem přitahoval značnou pozornost veřejnosti po celá léta. Během svého politického vzestupu Hitler stěží skrýval svůj záměr vytlačit malou německou židovskou populaci ze sevření, které získali nad německými médii a financemi, a místo toho řídit zemi v nejlepší zájmu 99% německé většiny, což byl návrh, který vyprovokoval hořké nepřátelství Židů všude. Ihned poté, co nastoupil do úřadu, přinesly významné londýnské noviny památný titulek z roku 1933 oznamující, že Židé celého světa vyhlásili Německu válku a organizovali mezinárodní bojkot, aby vyhladověli Němce, aby se podřídili.

V posledních letech se poněkud podobné židovsky organizované snahy o mezinárodní sankce, jejichž cílem je srazit vzpurné národy na kolena, staly běžnou součástí globální politiky. Ale v těchto dnech se židovská dominance v politickém systému USA stala tak zdrcující, že namísto soukromých bojkotů jsou takové akce přímo vynucovány americkou vládou. Do jisté míry tomu tak bylo již v 90. letech 20. století v Iráku, ale na přelomu nového století se to stalo mnohem běžnějším.

Přestože naše oficiální vládní vyšetřování dospělo k závěru, že celkové finanční náklady na teroristické útoky z 11. září byly naprosto triviální částky, Bushova administrativa ovládaná Neokonzervativci toho přesto využila jako záminku k vytvoření důležité nové pozice ministerstva financí, náměstka ministra financí. Terorismus a finanční zpravodajství. Tento úřad brzy začal využívat

americkou kontrolu nad globálním bankovním systémem a mezinárodní obchod denominovaný v dolarech k vynucení finančních sankcí a vedení hospodářské války, přičemž tato opatření byla obvykle namířena proti jednotlivcům, organizacím a národům považovaným za nepřátelské vůči Izraeli, zejména Íránu, Hizballáhu, a Sýrii.

Možná shodou okolností, ačkoli Židé tvoří pouhá 2 % americké populace, všichni čtyři jednotlivci zastávající tento velmi silný post za posledních 15 let od jeho vzniku – Stuart A. Levey, David S. Cohen, Adam Szubin, Sigal Mandelker – byli Židé. , přičemž nejnovější z nich je izraelským občanem. Levey, první náměstek ministra, začal svou práci za prezidenta Bushe, poté pokračoval bez přestávky po léta za prezidenta Obamy, čímž podtrhl zcela dvoustrannou povahu těchto aktivit.

Většina expertů na zahraniční politiku si jistě uvědomuje, že židovské skupiny a aktivisté sehráli ústřední roli při zahánění naší země do její katastrofální války v Iráku v roce 2003 a že mnoho z těchto skupin a jednotlivců strávilo posledních zhruba deset let prací na podněcování podobné Americký útok na Írán, i když zatím neúspěšně. Zdá se, že to docela připomíná politickou situaci v Británii a Americe z konce 30. let 20. století.

Jedinci pobouření zavádějícím mediálním pokrytím války v Iráku, kteří však vždy ledabyle přijímali konvenční vyprávění o druhé světové válce, by měli zvážit myšlenkový experiment, který jsem navrhl minulý rok:

Když se snažíme porozumět minulosti, musíme si dát pozor, abychom nečerpali z úzkého výběru zdrojů, zvláště pokud se jedna strana nakonec ukázala jako politická vítězná a zcela ovládla pozdější produkci knih a jiných komentářů. Před existencí internetu to byl obzvláště obtížný úkol, často vyžadující značné množství vědeckého úsilí, byť třeba jen prozkoumat vázané svazky kdysi populárních periodik. Bez takové pečlivosti však můžeme upadnout do velmi vážné chyby. Válka v Iráku a její následky byly jistě jednou z ústředních událostí v americké historii během 21. století. Předpokládejme však, že někteří čtenáři v daleké budoucnosti měli k dispozici pouze shromážděné archivy *The Weekly Standard*, *National Review*, op-ed page *WSJ* a přepisy *FoxNews*, aby poskytli své historické chápání tohoto období, možná spolu s knihami napsanými přispěvateli ty vývody. Pochybuji, že by více než malý zlomek toho, co by četli, bylo možné kategorizovat jako vyložené lži. Masivně zkreslené pokrytí, zkreslení, nadsázky a hlavně dechberoucí opomenutí by jim ale jistě poskytly výjimečně nerealistický pohled na to, co se vlastně během toho důležitého období stalo.

Další pozoruhodnou historickou paralelou byla zuřivá demonizace ruského prezidenta Vladimira Putina, který vyvolal velké nepřátelství židovských živilů, když svrhl hrstku židovských oligarchů, kteří se pod vlivem opilecké špatné vlády prezidenta Borise Jelcina zmocnili ruské společnosti a zcela ožebračili velká část populace. Tento konflikt zesílil poté, co židovský investor William F. Browder uspořádal kongresem schválení Magnitského zákona, aby potrestal ruské vůdce za právní kroky, které podnikli proti jeho obrovskému finančnímu impériu ve své zemi. Putinovi nejtvrdší neoconští kritici ho často odsuzovali jako „nového Hitlera“, zatímco někteří byli neutrálními pozorovateli se shodli, že žádný zahraniční vůdce od německé kancléřky z 30. let nebyl v amerických médiích tak zuřivě osočován. Viděno z jiného úhlu, může skutečně existovat úzká korespondence mezi Putinem a Hitlerem, ale ne tak, jak se obvykle navrhuje.

Zkušení jednotlivci si jistě uvědomovali klíčovou roli Židů při organizování našich vojenských nebo finančních útoků proti Iráku, Íránu, Sýrii a Rusku, ale bylo výjimečně vzácné, aby se o těchto faktech zmiňovali významní veřejní činitelé nebo renomovaní novináři, aby nebyli odsouzeni. a hanobili horlivými židovskými aktivisty a médii, kterým dominují. Například před několika lety jediný sugestivní tweet slavné pracovnice CIA proti šíření zbraní Valerie

Plameové vyvolal tak obrovskou vlnu pomluvy, že byla nucena rezignovat na svou pozici v prominentní neziskové organizaci. Úzká paralela zahrnující mnohem slavnější postavu se objevila o tři generace dříve:

Tato fakta, nyní pevně stanovená desetiletími vědy, poskytují určitý nezbytný kontext Lindberghově proslule kontroverznímu projevu na shromáždění America First v září 1941. Při této akci obvinil zejména tři skupiny, že „tlačí tuto zemi k válce[:] Britové, Židé a Rooseveltova administrativa“, a rozpoutala tak obrovskou vlnu mediálních útoků a udání, včetně rozšířených obvinění z antisemitismu a nacistických sympatií. Vzhledem k realitě politické situace představoval Lindberghův výrok dokonalou ilustraci slavného vtipu Michaela Kinsleyho, že „problém je, když politik říká pravdu – nějakou zjevnou pravdu, kterou říkat nemá“. V důsledku toho však Lindberghova kdysi hrdinská pověst utrpěla obrovské a trvalé škody, s hanobením, které se odráželo po zbývajících tři desetiletí jeho života, a dokonce i mnohem dál. Ačkoli nebyl zcela očištěn z veřejného života, jeho postavení rozhodně nebylo nikdy ani vzdáleně stejné.

S ohledem na takové příklady bychom se neměli divit, že po desetiletí byla tato obrovská židovská účast na organizování druhé světové války pečlivě vynechána z téměř všech následujících historických příběhů, dokonce i z těch, které ostře zpochybňovaly mytologii oficiálního popisu. Index Taylorova ikonoklastického díla z roku 1961 neobsahuje absolutně žádnou zmínku o Židech a totéž platí o předchozích knihách Chamberlina a Grenfella. V roce 1953 Harry Elmer Barnes, děkan historických revizionistů, redigoval svůj hlavní svazek zaměřený na zničení nepravdy druhé světové války a opět zde téměř úplně chyběla jakákoli diskuse o židovské roli, pouze část jedné jediné věty a Chamberlainův visící krátký citát objevující se ve více než 200 000 slovech textu.

Zdá se, že dokonce i arci-revizionista David Hoggan pečlivě obcházel téma židovského vlivu. V jeho 30stránkovém rejstříku chybí jakýkoli záznam o Židech a jeho 700 stran textu obsahuje jen roztroušené odkazy. I když cituje výslovná soukromá prohlášení jak polského velvyslance, tak britského premiéra, zdůrazňující obrovskou židovskou roli při propagaci války, pak poněkud pochybně tvrdí, že tato důvěrná prohlášení jednotlivců, kteří událostem nejlépe rozumí, by prostě měla být ignorována.

V populární sérii Harryho Pottera je Lord Voldemort, velký nepřítel mladých kouzelníků, často identifikován jako „Ten, kdo nesmí být pojmenován“, protože pouhá vokalizace těchto několika konkrétních slabik může řečníkovi přinést zkázu. Židé se dlouho těšili obrovské moci a vlivu nad médii a politickým životem, zatímco fanatičtí židovští aktivisté projevují touhu odsoudit a hanit všechny, kdo jsou podezřelí z nedostatečné přátelskosti vůči jejich etnické skupině. Kombinace těchto dvou faktorů proto vyvolala takový „efekt lorda Voldemorta“ týkající se židovských aktivit u většiny spisovatelů a veřejných osobností. Jakmile si tuto realitu uvědomíme, měli bychom být velmi opatrní při analýze kontroverzních historických problémů, které by mohly obsahovat židovský rozměr.

Spisovatelé, kteří byli ochotni prolomit toto děsivé židovské tabu týkající se druhé světové války, byli poměrně vzácní, ale napadá mě jedna významná výjimka. Jak jsem nedávno psal :

Před několika lety jsem narazil na zcela obskurní knihu z roku 1951 s názvem *Železná opona nad Amerikou* od Johna Beatyho, uznávaného univerzitního profesora. Beaty strávil svá válečná léta ve Vojenské rozvědce a měl za úkol připravovat denní informační zprávy distribuované všem nejvyšším americkým představitelům, které shrnuly dostupné zpravodajské informace získané během předchozích 24 hodin, což byla samozřejmě pozice značné odpovědnosti. Jako horlivý antikomunista považoval velkou část americké židovské populace za hluboce zapletenou do podvrtné činnosti, a proto představoval vážnou hrozbu pro tradiční americké svobody. Zejména rostoucí židovská sevření publikací a médií stále více ztěžovala, aby se k americkému lidu dostaly nesouhlasné názory, přičemž tento režim cenzury představoval „železnou oponu“ popsanou v jeho názvu. Obviňoval židovské zájmy ze zcela zbytečné války s hitlerovským Německem, které dlouho usilovalo o dobré vztahy s Amerikou, ale místo toho utrpělo totální zničení kvůli silné opozici vůči evropské komunistické hrozbě podporované Židy.

Tehdy stejně jako dnes měla kniha, která zaujímala tak kontroverzní pozice, malou šanci na nalezení hlavního newyorského vydavatele, ale brzy byla vydána malou dallaskou firmou a poté se stala nesmírně úspěšnou a během několika příštích let prošla asi sedmnácti výtisky. Podle Scotta McConnella, zakládajícího editora *The American Conservative*, se Beatyho kniha stala druhým nejoblíbenějším konzervativním textem 50. let a zařadila se pouze za ikonickou klasiku Russella Kirka *The Conservative Mind*.

Knihy neznámých autorů, které vydávají drobní nakladatelé, se jen zřídka prodá mnoho výtisků, ale tato práce se dostala do pozornosti George E. Stratemeyera, generála ve výslužbě, který byl jedním z velitelů Douglase MacArthura, a napsal Beatymu schvalovací dopis. Beaty začal tento dopis zahrnovat do svých propagačních materiálů, čímž vyvolal hněv ADL, jejíž národní předseda kontaktoval Stratemeyera a požadoval, aby zavrhl knihu, která byla popisována jako „základ pro šílené okrajové skupiny“ po celé Americe. Místo toho Stratemeyer doručil bleskovou odpověď ADL, v níž ji odsuzoval za „skryté hrozby“ proti „svobodě projevu a myšlenek“ a za pokus o nastolení represe sovětského typu ve Spojených státech. Prohlásil, že každý „loajální občan“ by si měl přečíst *Železnou oponu nad Amerikou*, jehož stránky konečně odhalily pravdu o naší národní tísní, a začal knihu aktivně propagovat po celé zemi a útočil na židovský pokus o jeho umlčení. Četní další nejvyšší američtí generálové a admirálové se brzy připojili ke Stratemeyerovi, aby veřejně podpořili dílo, stejně jako několik vlivných členů amerického Senátu, což vedlo k jeho obrovským celostátním prodejům.

Na rozdíl od téměř všech ostatních narativů z druhé světové války diskutovaných výše, ať už ortodoxních nebo revizionistických, je rejstřík Beatyho svazku naprosto přeplněný odkazy na Židy a židovské aktivity, obsahuje desítky samostatných hesel a téma uvedené na podstatném zlomku všechny stránky v jeho docela krátké knize. Proto mám podezření, že každý náhodný moderní čtenář, který by se setkal s Beatyho svazkem, by byl ohromen a zděšen tak extrémně všudypřítomným materiálem a pravděpodobně by autora odmítl jako klamavého a „posedlého Židy“; ale myslím si, že Beatyho zacházení je pravděpodobně daleko upřímnější a realističtější. Jak jsem poznamenal minulý rok v související záležitosti:

...jakmile byly historické záznamy dostatečně vybíleny nebo přepsány, jakékoli přetrvávající prvky původní reality, které přežijí, jsou často vnímány jako bizarní iluze nebo odsuzovány jako „konspirační teorie“.

Beatyho válečná role v absolutním spojení americké rozvědky mu jistě poskytla velký přehled o vzoru událostí a zářivé schválení jeho zprávy mnoha našimi nejvyššími vojenskými veliteli tento závěr podporuje. Nedávno, desetiletí archivního výzkumu profesora Josepha Benderského, prominentního historika hlavního proudu,

odhalilo, že Beatyho názory soukromě sdílelo mnoho našich profesionálů z Vojenského zpravodajství a nejvyšších generálů té doby, které jsou v těchto kruzích poměrně rozšířené.

Železná opona nad Amerikou

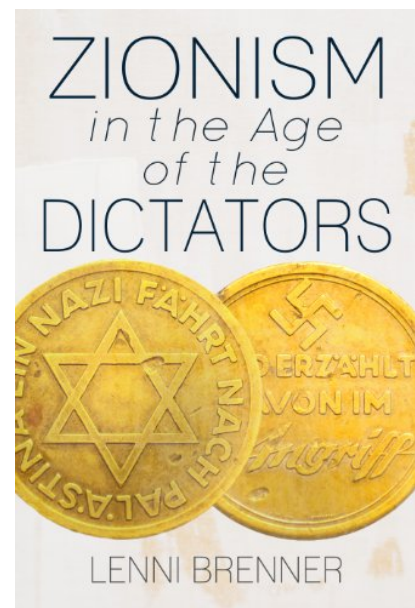
John Beaty • 1951 • 82 000 slov

„Černá legenda“ Adolfa Hitlera a nacistického Německa

Během pozdních šedesátých let se historici opět začali zaměřovat na ústřední roli Židů ve světové válce. V posledních několika desetiletích se hořký konflikt mezi nacistickým Německem a světovým židovstvem stal tak zdrcujícím tématem našich populárních médií, že tento prvek může být téměř jediným aspektem éry druhé světové války, který je znám mnoha mladším Američanům. Ale skutečná historie je ve skutečnosti mnohem složitější než jednoduchá karikatura, že Hitler byl špatný a nenáviděl Židy, protože byli dobří.

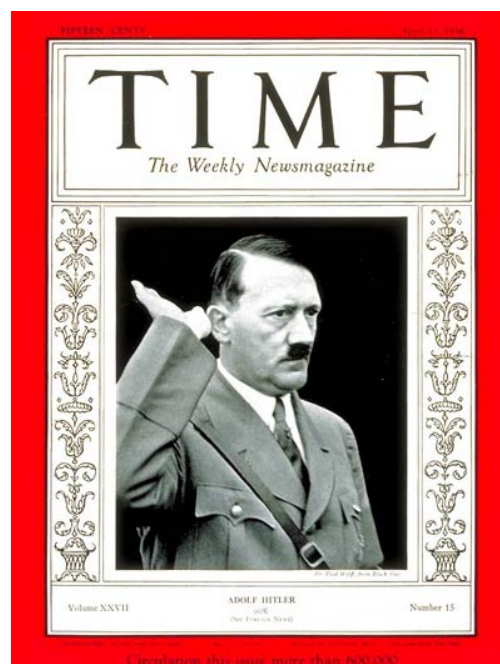
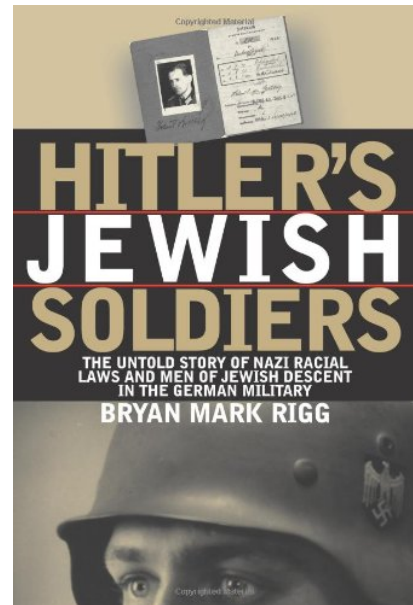
Mimo jiné existuje historická realita významného nacisticko-sionistického hospodářského partnerství 30. let 20. století, které sehrálo tak zásadní roli při vzniku Státu Izrael. Ačkoli jsou tato fakta důkladně zdokumentována a během 80. let se jim dokonce dostalo velkého mediálního pokrytí, zejména srpnovými *Times of London*, v posledních desetiletích byl příběh tak masivně potlačován, že před několika lety byl prominentní levicový politik vyhnán z Britské labouristické strany jen pro narážku na to.

David Irving také odhalil fascinující detail, že dva největší němečtí finanční dárci nacistům během jejich nástupu k moci byli oba židovští bankéři, jeden z nich byl nejprominentnějším sionistickým vůdcem země, i když motivy nebyly zcela jasné.

Dalším nejasným faktem je, že asi 150 000 polovičních a čtvrtinových Židů loajálně sloužilo v Hitlerových armádách druhé světové války, většinou jako bojoví důstojníci, a mezi nimi bylo nejméně 15 polovičních židovských generálů a admirálů, přičemž další tucet čtvrtinových Židů se držel stejně vysoko. řadách. Nejpozoruhodnějším příkladem byl polní maršál Erhard Milch, mocný zástupce velitele Hermanna Goeringa, který hrál tak důležitou operační roli při vytváření Luftwaffe. Milch měl jistě židovského otce a podle některých mnohem méně podložených tvrzení možná i židovskou matku, zatímco jeho sestra byla provdána za generála SS.

Mezitím, ačkoli naše média silně ovládaná Židy pravidelně prezentují Hitlera jako nejzlejšího muže, který kdy žil, zdá se, že mnozí z jeho prominentních současníků zastávali zcela odlišný názor. Jak jsem nedávno psal :

Vzkříšením prosperujícího Německa, zatímco téměř všechny ostatní země zůstaly utápěny v celosvětové Velké hospodářské krizi, Hitler sklidil zářící uznání od jednotlivců napříč celým ideologickým spektrem. Po delší návštěvě v roce 1936 David Lloyd George, bývalý britský premiér z válečných dob, vznešeně chválil kancléře jako „George Washingtona z Německa“, národního hrdinu největšího formátu. V průběhu let jsem tu a tam viděl věrohodná tvrzení, že během třicátých let byl Hitler široce uznáván jako nejpopulárnější a nejúspěšnější národní vůdce na světě, a skutečnost, že byl vybrán jako Muž roku časopisu Time pro rok 1938, má *tendenci* na podporu tohoto přesvědčení.

Konkrétní příklad takových chybějících perspektiv jsem objevil počátkem tohoto roku, když jsem se rozhodl přečíst si *The Prize*, magisterskou a Pulitzerovu cenu Daniela Yergina z roku 1991 o historii světového ropného průmyslu, a narazil jsem na několik překvapivých odstavců pohřbených hluboko na 900 stránkách hustý text. Yergin vysvětlil, že během poloviny 30. let 20. století se panovačný předseda Royal Dutch Shell, který strávil desetiletí na absolutním summitu britského obchodního světa, velmi zamiloval do Hitlera a jeho nacistické vlády. Věřil, že anglo-německá aliance je nejlepším prostředkem k udržení evropského míru a ochraně kontinentu před sovětskou hrozbou, a v souladu se svými novými sympatiemi se dokonce stáhl do Německa.

Vzhledem k tomu, že skutečná historie této éry byla tak důkladně nahrazena extrémní propagandou, akademičtí specialisté, kteří podrobně zkoumají určitá témata, se někdy setkávají se záhadnými anomáliemi. Například trochu velmi ležerní googlování mě upozornilo na zajímavý článek předního životopisce slavné židovské modernistické spisovatelky Gertrudy Steinové, která se zdála být naprosto zmatená, proč se zdálo, že její feministická ikona byla velkým obdivovatelem Hitlera a nadšeným zastáncem proněmeckou vichistickou vládu Francie. Autor také poznamenává, že Steinová nebyla ve svých pocitech, které obecně sdílela tolik předních spisovatelů a filozofů té doby, téměř sama.

Existuje také velmi zajímavý, ale mnohem méně dobře zdokumentovaný případ Lawrence z Arábie, jednoho z největších britských vojenských hrdinů, který vyšel z první světové války a který se mohl ubírat spíše podobným směrem těsně před svou smrtí v

roce 1935. možná podezřelá nehoda motocyklu. Údajný popis jeho vyvíjejících se politických názorů se zdá být extrémně podrobný a možná stojí za prozkoumání, protože originál byl smazán z internetu, ale stále je dostupný na Archive.org .

Před pár lety byl v aukci prodán deník 28letého Johna F. Kennedyho z roku 1945 cestujícího po poválečné Evropě a jeho obsah prozrazoval jeho spíše příznivé okouzlení Hitlerem. Mladistvý JFK předpověděl, že „Hitler se vynoří z nenávisti, která ho nyní obklopuje, jako jedna z nejvýznamnějších postav, které kdy žily“ a cítil, že „má v sobě věci, z nichž se tvoří legendy“. Tyto nálady jsou zvláště pozoruhodné tím, že byly vyjádřeny těsně po skončení brutální války proti Německu a navzdory obrovskému množství nepřátelské propagandy, která ji doprovázela.

Politické nadšení literárních intelektuálů, mladých spisovatelů nebo dokonce postarších obchodníků je stěží nejspolehlivějšími zdroji, podle nichž lze hodnotit konkrétní režim. Ale na začátku tohoto roku jsem poukázal na poměrně komplexní hodnocení původu a politiky nacionálně socialistického Německa od jednoho z nejvýznamnějších britských historiků:

Není to tak dávno, co jsem narazil na velmi zajímavou knihu napsanou Sirem Arthurem Bryantem, vlivným historikem, jehož [stránka Wikipedie](#) ho popisuje jako osobního oblíbence Winstona Churchilla a dvou dalších britských premiérů. Na konci třicátých let pracoval na *Nedokončeném vítězství*, poté jej poněkud upravil pro publikaci na začátku roku 1940, několik měsíců poté, co vypuknutí druhé světové války značně změnilo politickou scénu. Ale nedlouho poté se válka stala mnohem hořkou a došlo k tvrdému zásahu proti nesouhlasným hlasům v britské společnosti, takže Bryant začal být znepokojen tím, co napsal, a pokusil se odstranit všechny existující kopie z oběhu. Proto jediné dostupné k prodeji na Amazonu mají přemrštěné ceny, ale dílo je naštěstí volně dostupné i na [Archive.org](#).

Bryant, který psal před tím, než byla pevně stanovena „oficiální verze“ historických událostí, popisuje velmi obtížnou domácí situaci Německa mezi dvěma světovými válkami, jeho problematický vztah s jeho malou židovskou menšinou a okolnosti stojící za vzestupem Hitlera, což poskytuje velmi odlišné pohled na tyto důležité události, než jaký obvykle čteme v našich standardních učebnicích.

Mezi další překvapivá fakta uvádí, že ačkoli Židé tvořili pouhé 1 % celkové populace, dokonce i pět let poté, co se Hitler dostal k moci a zavedl různé antisemitské politiky, stále zjevně vlastnili „něco jako třetinu skutečného majetku“ v této zemi, přičemž velká část těchto obrovských statků byla získána od zoufalých, hladovějících Němců v hrozných letech počátku 20. let 20. století. Velká část 99% německé populace byla nedávno zbavena majetku, který si vybudovali po generace...

Bryant také otevřeně poznamenává obrovskou židovskou přítomnost ve vedení komunistických hnutí, která dočasně převzala moc po první světové válce, a to jak ve velkých částech Německa, tak v nedalekém Maďarsku. To byla hrozivá paralela s drtivou většinou židovských bolševiků, kteří získali kontrolu nad Ruskem a poté zmasakrovali nebo vyhnali tradiční ruské a německé vládnoucí elity této země, a proto byl hlavním zdrojem nacistických obav.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

Na rozdíl od mnoha jiných historiků, o kterých jsme dříve diskutovali, Bryant poté, co se změnilo politické klima, vytrvale pracoval na odstranění svých náhle nemoderních názorů z písemných záznamů, a v důsledku toho si užíval dlouhou a úspěšnou kariéru, završenou vyznamenáním vděčného Britský establishment. Ale mám podezření, že jeho dlouho potlačovaný svazek z roku 1940, prezentující přiměřeně příznivý pohled na Hitlera a nacistické Německo, je pravděpodobně přesnější a realističtější než

mnohatisícové propagandou prosáklé práce jiných, které brzy následovaly. Nyní jsem ji začlenil do svého systému HTML Books, takže si ji mohou zájemci přečíst a rozhodnout se sami.

Nedokončené vítězství

Arthur Bryant • 1940 • 79 000 slov

Obrovský rozsah spojeneckých válečných zločinů

Pro většinu současných Američanů je primárním obrazem spojeným s Hitlerem a jeho německým režimem strašlivý rozsah válečných zločinů, které údajně spáchali během globálního konfliktu, který údajně rozpoutali. Ale v jedné ze svých přednášek Irving učinil poměrně výmluvný postřeh, že relativní rozsah takových zločinů druhé světové války a zejména jejich důkazní základ nemusí nutně ukazovat směrem k implikaci Němců.

Ačkoli Hollywood a jeho područí donekonečna citovali nálezy norimberských tribunálů jako konečné slovo o nacistickém barbarství, i letmé prozkoumání tohoto řízení vzbuzuje obrovskou skepsi. Jak čas plynul, historici postupně uznali, že některé z nejotřesnějších a nejstrašlivějších důkazů používaných k celosvětovému odsouzení obžalovaných – lidská stínidla a mýdlo, scvrklé hlavy – byly zcela podvodné. Sověti byli odhodláni stíhat nacisty za masakr zajatého polského důstojnického sboru v Katyňském lese, i když západní spojenci byli přesvědčeni, že za to mohl ve skutečnosti Stalin, což nakonec potvrdil Gorbačov a nově otevřené sovětské archivy. Kdyby Němci skutečně udělali tolik hrozných věcí,

A během desetiletí se nashromáždilo značné množství důkazů o tom, že plynové komory a židovský holocaust – ústřední prvky dnešní nacistické „černé legendy“ – byly stejně fiktivní jako všechny ostatní položky. Němci byli notoricky pečliví držitelé záznamů, používali spořádanou byrokracii jako nikdo jiný, a téměř všechny jejich archivy byly na konci války zachyceny. Za těchto okolností se zdá poněkud zvláštní, že prakticky neexistují žádné stopy po plánech nebo směrnících spojených s monstrózními zločiny, které

jejich vedení údajně nařídilo páchat tak masivně průmyslovým způsobem. Místo toho se zdá, že veškeré důkazy sestávají z nepatrného množství dosti pochybného dokumentárního materiálu, pochybných výkladů určitých frází a různých německých přiznání, často získaných brutálním mučením.

Vzhledem ke své zásadní válečné roli ve Vojenské zpravodajské službě byl Beaty ve svém odsouzení řízení obzvláště tvrdý a četní nejvyšší američtí generálové, kteří podpořili jeho knihu, značně zvyšují váhu jeho rozsudku:

Byl sžiravý směrem k Norimberskému procesu, který popsal jako „velkou nesmazatelnou skvrnu“ na Americe a „výsměch spravedlnosti“. V řízení podle něj dominovali pomstychtiví němečtí Židé, z nichž mnozí se zabývali falšováním svědectví nebo měli dokonce kriminální minulost. Výsledkem bylo, že toto „špinavé fiasko“ Němce pouze naučilo, že „naše vláda neměla smysl pro spravedlnost“. Senátor Robert Taft, republikánský vůdce bezprostředně poválečné éry, zaujal velmi podobnou pozici, která mu později získala chválu Johna F. Kennedyho v *Profiles in Courage*. Skutečnost, že hlavní sovětský žalobce v Norimberku sehrál stejnou roli během nechvalně známých stalinských monstrprocesů z konce třicátých let, během nichž se řada starobolševiků přiznala k nejrůznějším absurdním a směšným věcem, jen stěží zvýšila důvěryhodnost řízení pro mnohé zvenčí pozorovatele.

Naproti tomu Irving poznamenává, že pokud by Spojenci místo toho byli v doku v Norimberku, důkazy o jejich vině by byly naprosto zdrcující. Byl to koneckonců právě Churchill, kdo zahájil ilegální teroristické bombardování měst, strategii záměrně zamýšlenou k vyvolání německé odvety, která nakonec vedla ke smrti milionu nebo více evropských civilistů. Na konci války vojenské zvraty dokonce přesvědčily britského vůdce, aby nařídil podobně nezákonné útoky jedovatým plynem proti německým městům, spolu se zahájením ještě děsivějšího biologického boje zahrnujícího antraxové bomby. Irving našel tyto podepsané směrnice v britských archivech, ačkoli Churchill byl později přemluven, aby je zrušil, než byly provedeny. naproti tomu

Freda Uteleyová byla dnes již dávno zapomenutá novinářka z poloviny století. Narodila se jako Angličanka, provdala se za židovského komunistu a přestěhovala se do sovětského Ruska, poté

uprchla do Ameriky poté, co její manžel padl při jedné ze Stalinových čistek. Ačkoli sotva sympatizovala s poraženými nacisty, silně sdílela Beatyho pohled na monstrózní zvrácenost spravedlnosti v Norimberku a její líčení měsíců strávených v okupovaném Německu z první ruky otevírá oči v popisu strašného utrpení uvaleného na padlé obyvatelstvo. i roky po skončení války. navíc :

Její kniha také poskytuje značné množství informací o organizovaném vyhnání etnických Němců ze Slezska, Sudatenland, Východního Pruska a různých dalších částí střední a východní Evropy, kde žili v míru po mnoho staletí, přičemž celkový počet takových vyhnanců se obecně odhaduje na 13 až 15 milionů. Rodinám bylo někdy poskytnuto pouhých deset minut na to, aby opustily domovy, ve kterých bydlely století nebo déle, a pak byly nuceny pochodovat pěšky, někdy i stovky mil, do vzdálené země, kterou nikdy neviděly, s jejich jediným majetkem je to, co mohli nosit ve vlastních rukou. V některých případech byli všichni přeživší muži odděleni a posláni do táborů otrocké práce, čímž došlo k exodusu sestávajícím pouze z žen, dětí a velmi starých lidí.

V těchto dnech donekonečna čteme bolestné diskuse o notoricky známé „Stezce slz“, kterou utrpěli Čerokiové v dávné minulosti na počátku 19. století, ale tato dosti podobná událost 20. století byla téměř tisíckrát větší. Navzdory tomuto obrovskému rozdílu v rozsahu a mnohem větší vzdálenosti v čase bych si tipl, že bývalá událost může mezi obyčejnými Američany vzbuzovat tisícinásobek veřejného povědomí.

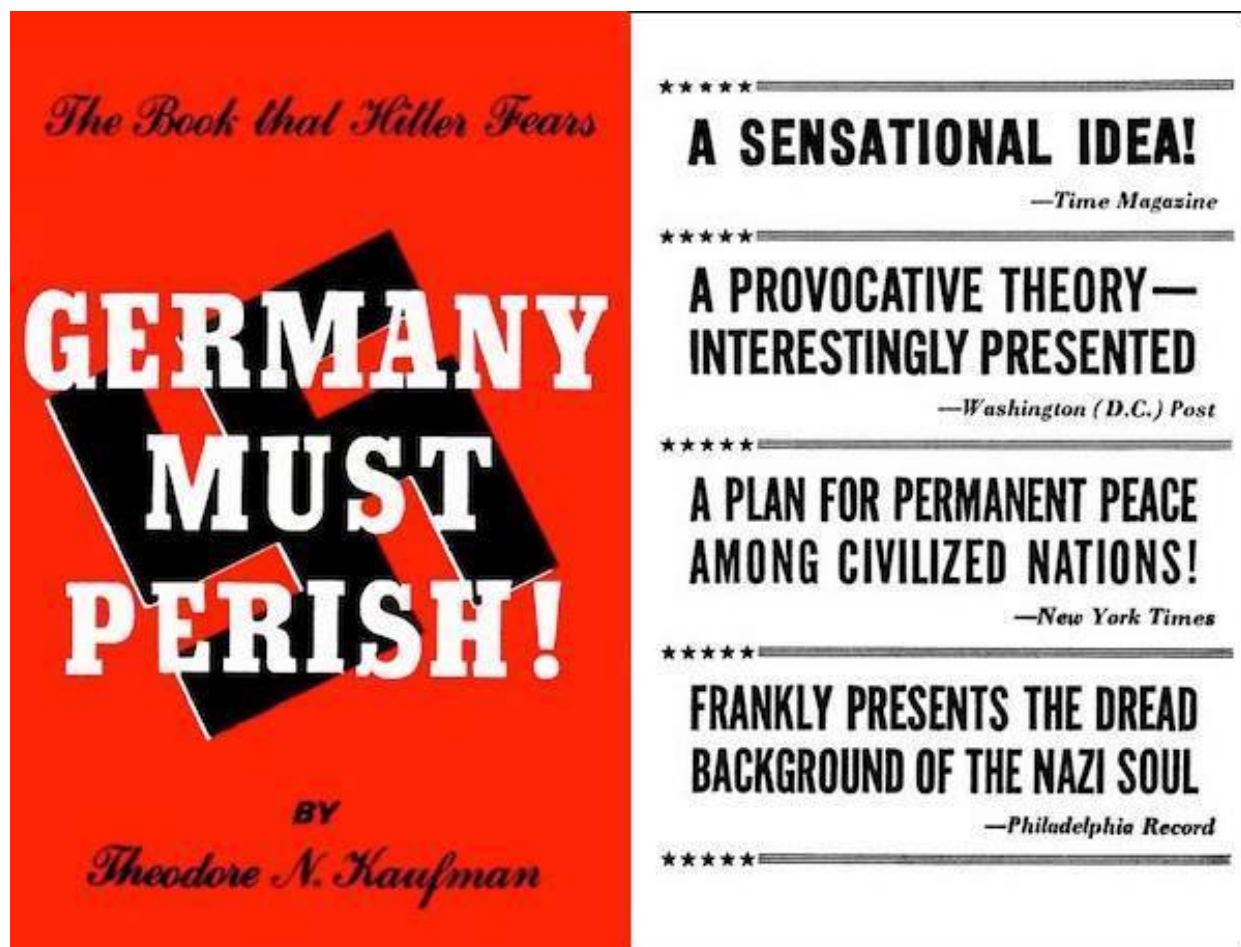
Pokud ano, demonstrovalo by to, že drtivá kontrola médií může snadno posunout vnímanou realitu o milion nebo více.

Zdá se, že populační hnutí zajisté představovalo největší etnickou čistku v dějinách světa, a pokud Německo během let evropských vítězství a dobývání udělalo něco byť jen vzdáleně podobného, vizuálně poutavé scény tak obrovské povodně zoufalých, plahočících se uprchlíků by se jistě stalo středobodem mnoha filmů z druhé světové války za posledních sedmdesát let. Jelikož se ale nikdy nic takového nestalo, hollywoodští scénáristé přišli o obrovskou příležitost.

Myslím, že možná nejpravděpodobnějším vysvětlením široké propagace velkého množství převážně fiktivních německých válečných zločinů v Norimberku bylo maskování a zastírání těch velmi skutečných, které spojenci skutečně spáchali.

Další související ukazatele lze nalézt v extrémním tónu některých amerických publikací té doby, včetně těch, které byly vydány dlouho předtím, než naše země vůbec vstoupila do války. Například :

Ale již v roce 1940 se americký Žid jménem Theodore Kaufman natolik rozzuřil nad tím, co považoval za Hitlerovo špatné zacházení s německým židovstvem, že vydal krátkou knihu s evokativním názvem Německo *musí zemřít!* , ve kterém výslovně navrhol úplné vyhlazení německého lidu. A tato kniha se zjevně dočkala příznivé, i když možná ne zcela vážné diskuse v mnoha našich nejprestižnějších médiích, včetně *New York Times* , *Washington Post* a *Time Magazine* .

Jakákoli podobná kniha vydaná v hitlerovském Německu, která obhajovala vyhlazení všech Židů nebo Slovanů, by jistě byla ústředním bodem Norimberku a každý recenzent novin, který by se k ní choval příznivě, by pravděpodobně stál na lavici obžalovaných za „zločiny proti lidskosti“ .

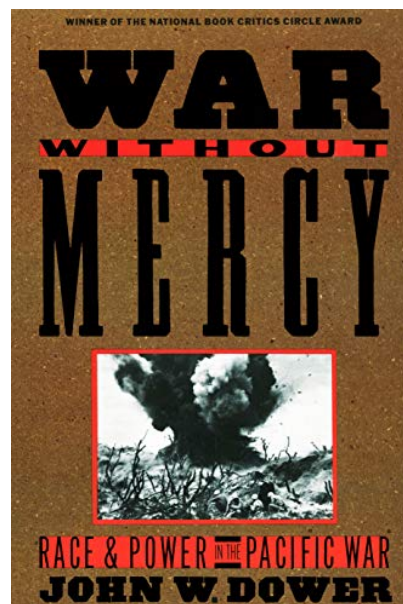

Natalie Nickerson, 20 let, hledí na lebku – údajně japonského vojáka – kterou jí poslal její přítel sloužící v Pacifiku z Nové Guineje. (22. května 1944 vydání LIFE, str. 35).

Mezitím strašnou povahu války v Tichomoří, která se odehrála po Pearl Harboru, naznačuje vydání časopisu *Life* z roku 1944, které přineslo fotografii mladé Američanky s lebkou japonského vojáka, kterou jí její přítel poslal jako válečný suvenýr. Pokud nějaké nacistické časopisy někdy uváděly podobné obrázky, pochybuji, že by Spojenci měli potřebu vymýšlet směšné příběhy o lidských stínítkách nebo mýdle.

A co je pozoruhodné, tato groteskní scéna ve skutečnosti poskytuje přiměřeně přesnou indikaci divokých zvěrstev, která byla pravidelně páchána během brutálních bojů v Pacific Theatre. Tato nepříjemná fakta byla plně popsána ve *War Without Mercy*, oceněném svazku z roku 1986 od významného amerického historika Johna W. Dowera, který získal vřelé uznání předních učenců a veřejných intelektuálů.

Nešťastnou pravdou je, že Američané typicky masakrovali Japonce, kteří se chtěli vzdát nebo již byli zajati, takže přežil jen malý kousek – během několika let jen nepatrný střípek – japonských jednotek poražených v bitvě. Tradiční omluva, která se veřejně nabízela pro faktickou nepřítomnost japonských válečných zajatců, byla, že jejich kód *Bushido* učinil kapitulaci nemyslitelnou, ale když Sověti v roce 1945 porazili japonské armády, neměli problém zajmout přes milion vězňů. Protože vyslýchání vězňů bylo důležité pro zpravodajské účely, koncem války začali američtí velitelé nabízet svým vojákům odměny jako zmrzlinu za to, že přivedli některé vzdávající se Japonce naživu, místo aby je zabili na poli. Američtí vojáci také pravidelně páchali pozoruhodně divoká zvěrstva. Mrtvým nebo zraněným Japoncům často vytloukli zlaté zuby a vzali je jako válečnou kořist a uši jim byly často uříznuty a uchovány jako suvenýry, jak tomu někdy bylo i v případě jejich lebek. Mezitím Dower poznamenává, že neexistují žádné důkazy naznačující podobné chování na druhé straně. Americká média obecně vykreslovala Japonce jako havěť vhodnou k vymýcení a četná veřejná prohlášení vysoce postavených amerických vojenských vůdců výslovně tvrdila, že velká část celé japonské populace bude pravděpodobně muset být vyhubena, aby byla válka úspěšně ukončena. Srovnání takto důkladně zdokumentovaných faktů s poměrně slabými obviněními obvykle vznesenými proti nacistickým politickým nebo vojenským vůdcům je docela objektivní. Během pozdních osmdesátých let se náhle objevily důkazy o dalších hlubokých válečných tajemstvích .

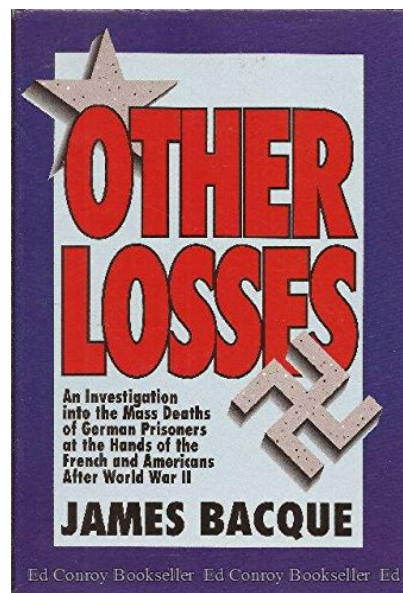
Při návštěvě Francie v roce 1986 v rámci příprav na nesouvisející knihu narazil kanadský spisovatel jménem James Bacque na vodítka naznačující, že jedno z nejstrašnějších tajemství poválečného Německa zůstalo dlouho zcela skryté, a brzy se pustil do rozsáhlého výzkumu tohoto tématu. , nakonec vydal *Other Losses* v roce 1989. Na základě velmi značných důkazů, včetně vládních záznamů, osobních rozhovorů a zaznamenaných svědectví očitých svědků, tvrdil, že po konci války Američané vyhladověli až milion německých válečných zajatců, zdánlivě jako záměrný politický akt, válečný zločin, který by se jistě zařadil mezi největší v historii.

Po celá desetiletí západní propagandisté neúnavně štváli Sověty tvrzeními, že zadržují milion nebo více

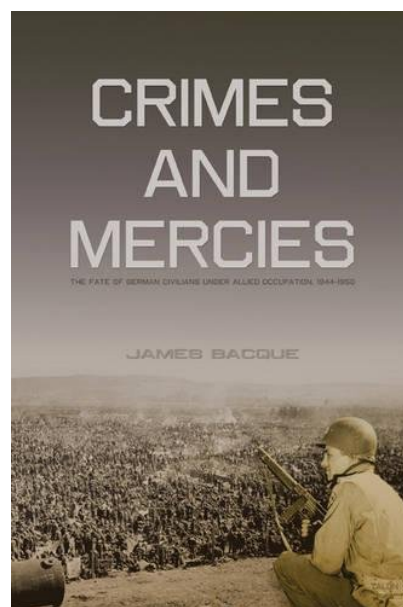
„pohřešovaných“ německých válečných zajatců jako otrokáře ve svém gulagu, zatímco Sověti tato obvinění donekonečna odmítali. Podle Bacqueho Sověti celou dobu mluvili pravdu a pohřešovaní vojáci patřili k obrovskému počtu těch, kteří ke konci války uprchli na západ a hledali to, o čem se domnívali, že by bylo mnohem lepší zacházení ze strany postupujících. Anglo-americké armády. Ale místo toho jim byla odepřena veškerá běžná právní ochrana a byli uvězněni v hrozných podmínkách, kde rychle zahynuli hladem, nemocemi a vystavením.

Aniž bychom se pokoušeli shrnout Bacqueovo rozsáhlé nahromadění podpůrného materiálu, stojí za zmínku několik jeho faktických prvků. Na konci nepřátelství použila americká vláda zdlouhavou právní argumentaci, aby tvrdila, že mnoho milionů německých vojáků, které zajali, by nemělo být považováno za „válečné zajatce“, a proto se na ně nevztahují ustanovení Ženevské konvence. Brzy nato byly pokusy Mezinárodního červeného kříže poskytovat dodávky potravin do obrovských spojeneckých zajateckých táborů opakovaně odmítnuty a po okolních německých městech a vesnicích byly rozmístěny zprávy, že každý civilista, který by se pokusil propašovat jídlo zoufalým válečným zajatcům, mohl být zastřelen. pohled. Zdá se, že tato nepopiratelná historická fakta naznačují jisté temné možnosti.

Přestože byla Bacqueova kniha původně vydána obskurním vydavatelem, brzy se stala senzací a mezinárodním bestsellerem. Vykresluje generála Dwighta Eisenhowera jako hlavního viníka tragédie, přičemž si všímá mnohem nižších ztrát válečných zajatců v oblastech mimo jeho kontrolu a naznačuje, že jako vysoce ambiciózní „politický generál“ německo-amerického původu mohl být pod silným tlakem. aby demonstroval svou „drsnost“ vůči poraženému nepříteli *Wehrmachtu* .

Navíc, jakmile skončila studená válka a sovětské archivy byly otevřeny vědcům, zdá se, že jejich obsah silně potvrdil Bacqueovu tezi. Poznává, že ačkoli archivy obsahují výslovné důkazy o tak dlouho popíraných zvěrstvech, jako byl Stalinův masakr polského důstojnického sboru v Katyňském lese, nevykazují absolutně žádné známky pohřešovaných milionů německých válečných zajatců, kteří místo toho velmi pravděpodobně skončili své životy hladem a hladem. nemoc Eisenhowerových táborů smrti. Bacque poukazuje na to, že německá vláda vydala vážné právní hrozby vůči každému, kdo se snaží prozkoumat pravděpodobná místa masových hrobů, které by mohly obsahovat ostatky těchto dávno mrtvých válečných zajatců, a v aktualizovaném vydání,

Bacqueova diskuse o nových důkazech o kremelských archivech představuje relativně malou část jeho pokračování z roku 1997, *Crimes and Mercies*, které se soustředilo na ještě výbušnější analýzu a stalo se také mezinárodním bestsellerem. Jak je popsáno výše, pozorovatelé z první ruky poválečného Německa v letech 1947 a 1948, jako Gollanz a Utley, přímo informovali o hrůzných podmínkách, které objevili, a uvedli, že po léta byly oficiální příděly potravin pro celou populaci srovnatelné s těmi. vězňů nacistických koncentračních táborů a někdy i mnohem níže, což vedlo k rozšířené podvýživě a nemocem, kterých byli svědky všude kolem sebe. Rovněž zaznamenali zničení většiny německého předválečného bytového fondu a vážné přelidnění způsobené přílivem tolika milionů ubohých etnických německých uprchlíků vyhnaných z jiných částí střední a východní Evropy. Ale tyto návštěvníci neměli žádný přístup k solidním statistikám populace a mohli jen spekulovat o obrovském počtu lidských obětí, které už hlad a nemoci způsobily, Na tuto otázku se snaží odpovědět roky archivního výzkumu Bacquea a závěr, který poskytuje, rozhodně není příjemný. Zdá se, že jak spojenecká vojenská vláda, tak pozdější německé civilní úřady vyvinuly společné úsilí, aby skryly nebo zakryly skutečný rozsah neštěstí, které postihlo německé civilisty v letech 1945-1950, a oficiální statistiky úmrtnosti nalezené ve vládních zprávách jsou jednoduše příliš fantaskní, než aby to bylo správné, ačkoli se staly základem pro následující dějiny toho období. Bacque poznamenává, že tato čísla naznačují, že úmrtnost během hrozných podmínek roku 1947, dlouho vzpomínaného jako „rok hladu“ (*Hungerjahr*) a živě popsany v Gollanczově líčení, byl ve skutečnosti nižší než v prosperujícím Německu konce 60. let. Navíc soukromé zprávy amerických úředníků, úmrtnost z jednotlivých lokalit a další pádné důkazy ukazují, že tato dlouho přijímaná souhrnná čísla byla v podstatě smyšlená.

Místo toho se Bacque pokouší poskytnout realističtější odhady založené na zkoumání populačních součtů různých německých sčítání lidu spolu se zaznamenaným přílivem obrovského počtu německých uprchlíků. Na základě této jednoduché analýzy předkládá přiměřeně silný argument, že nadměrná úmrtnost Němců během tohoto období činila nejméně kolem 10 milionů a možná ještě mnoho milionů dalších. Kromě toho poskytuje podstatné důkazy, že hladovění bylo buď úmyslné, nebo alespoň enormně zhoršené odporem americké vlády vůči snahám o pomoc v zámoří. Možná by tato čísla neměla být tak úplně překvapivá, vezmeme-li v úvahu, že oficiální Morgenthauův plán počítal s eliminací asi 20 milionů Němců, a jak Bacque ukazuje,

Za předpokladu, že tato čísla jsou byt' jen vzdáleně správná, důsledky jsou docela pozoruhodné. Počet lidských katastrof, které zažilo poválečné Německo, by se jistě zařadil mezi největší v moderních mírových dějinách, daleko převyšoval počet úmrtí, ke kterým došlo během ukrajinského hladomoru na počátku třicátých let, a možná by se dokonce blížil zcela neúmyslným ztrátám během Maova velkého skoku vpřed. let 1959-61. Kromě toho by poválečné německé ztráty v procentech výrazně převýšily kteroukoli z těchto dalších nešťastných událostí, a to by zůstalo pravdou, i když by Bacqueovy odhady byly značně sníženy. Přesto pochybuji, že i

jen malý zlomek jednoho procenta Američanů si dnes uvědomuje toto obrovské lidské neštěstí. V samotném Německu jsou vzpomínky pravděpodobně mnohem silnější,

Tato historická nevědomost byla do značné míry podporována našimi vládami, které často používaly nešikovné nebo dokonce hanebné prostředky. Stejně jako ve starém rozpadajícím se SSSR je velká část současné politické legitimacy dnešní americké vlády a jejích různých evropských vazalských států založena na konkrétní narativní historii druhé světové války a zpochybňuje, že tento narativ může mít strašlivé politické důsledky. Bacque věrohodně popisuje některé zjevné snahy odradit jakékoli velké noviny nebo časopis od zveřejňování článků pojednávajících o překvapivých zjištěních jeho první knihy, čímž nastolil „blackout“, jehož cílem bylo absolutně minimalizovat jakékoli mediální pokrytí. Zdá se, že taková opatření byla docela účinná, protože až do doby před osmi nebo devíti lety si nejsem jistý, zda jsem kdy slyšel slovo o těchto šokujících nápadech,

Dokonce i nezákonné prostředky byly použity, aby zabránily úsilí tohoto osamělého, odhodlaného učenice. Občas byly Bacqueovy telefonní linky odposlouchávány, jeho pošta zachycována a jeho výzkumné materiály tajně kopírovány, zatímco jeho přístup k některým oficiálním archivům byl blokován. Někteří ze starších očitých svědků, kteří osobně potvrdili jeho analýzu, obdrželi výhružné poznámky a jejich majetek byl poničen.

De Zayas, významný mezinárodní právník v oblasti lidských práv, ve své předmluvě k této knize z roku 1997 ocenil Bacqueův průlomový výzkum a doufal, že brzy povede k velké odborné debatě zaměřené na přehodnocení skutečných faktů o těchto historických událostech, které místo o půl století dříve. Ve své aktualizaci vydání z roku 2007 však vyjádřil určité pobouření nad tím, že k žádné takové diskusi nikdy nedošlo, a namísto toho německá vláda pouze schválila řadu tvrdých zákonů nařizujících tresty odnětí svobody pro každého, kdo podstatně zpochybnil ustálený příběh druhé světové války a její bezprostřední následky, možná přílišným zaměřením na utrpení německých civilistů.

Přestože se obě Bacqueovy knihy staly mezinárodními bestsellery, téměř úplná absence jakéhokoli sekundárního mediálního pokrytí zajistila, že se do povědomí veřejnosti nikdy nedostaly ničím jiným než píchnutím špendlíkem. Dalším důležitým faktorem je nesmírně neúměrný dosah tištěných a elektronických médií. Bestseller může číst mnoho desítek tisíc lidí, ale úspěšný film může dosáhnout desítek milionů, a dokud bude Hollywood chrlit nekonečné filmy odsuzující německá zvěrstva, ale ani jeden na druhé straně, pravdivá fakta této historie jen stěží získají větší pozornost. Silně mám podezření, že mnohem více lidí dnes věří v reálnou existenci Batmana a Spidermana, než si je vůbec vědomo Bacqueovy hypotézy.

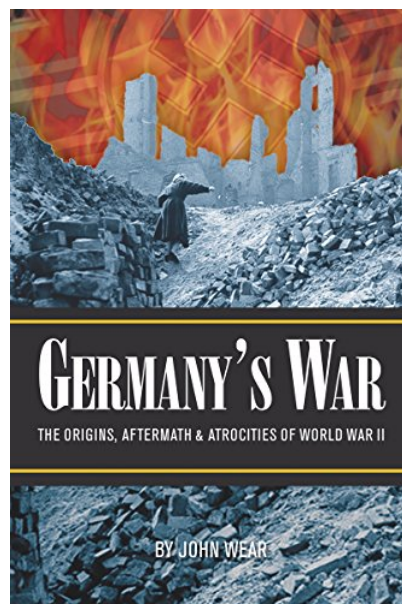
Americká Pravda: Poválečná Francie a poválečné Německo

Ron Unz • **Recenze Unz** • 9. července 2018 • 6 600 slov

„Kdo ovládá minulost, ovládá budoucnost“

Mnoho z výše uvedených prvků bylo čerpáno z mých předchozích článků publikovaných v posledním roce, ale věřím, že má určitou hodnotu poskytovat stejný materiál v jednotné formě, spíše než pouze samostatně, i když celková délka bude nutně značná. Druhá světová válka dominuje naší krajině dvacátého století jako kolos a stále vrhá obrovské stíny na náš moderní svět. Tento globální konflikt byl pravděpodobně předmětem mnohem trvalejšího pokrytí, ať už v tištěných nebo elektronických médiích, než kterákoli jiná událost v historii lidstva. Pokud tedy narazíme na malou hrstku vysoce anomálních položek, které se zdají být v přímém rozporu s takovým oceánem nesmírně podrobných a dlouho přijímaných informací, existuje přirozená tendence odmítat těchto několik odlehlých hodnot jako nevěrohodné nebo dokonce klamné. Ale jakmile se celkový počet takových nesouladných, ale zdánlivě dobře zdokumentovaných prvků stane dostatečně velkým, musíme je brát mnohem vážněji a možná nakonec připustit, že většina z nich je pravděpodobně správná. Jak bylo naznačeno v jedné citaci, pokud je pochybně připisováno Stalinovi,

Stěží jsem první člověk, který si postupně uvědomoval toto rozsáhlé a soudržné vyprávění o druhé světové válce, a před pár měsíci jsem náhodou četl *Německou válku*, kterou v roce 2014 vydal amatérský historik John Wear. Jeho závěry, které čerpá ze zdrojů, které se podstatně překrývají s těmi, o kterých jsem hovořil, jsou přiměřeně podobné mým vlastním, ale jsou prezentovány formou knihy, která obsahuje asi 1200 přesných odkazů na zdroje. Zájemci o mnohem podrobnější výklad stejné problematiky si jej mohou přečíst a rozhodnout se sami, pohodlně dostupný ve formátu HTML na této webové stránce.

Německá válka

Původ, následky a zvěrstva druhé světové války

John Wear • 2014 • 167 000 slov

Když je intelektuální svoboda napadena, může být zpochybňování oficiálně zakotvené mytologie právně nebezpečné. Viděl jsem tvrzení, že tisíce jedinců, kteří zastávají heterodoxní názory na různé aspekty historie druhé světové války, jsou dnes vězněni po celé Evropě na základě těchto přesvědčení. Pokud ano, je tento součet pravděpodobně mnohem vyšší než počet ideologických disidentů, které v 80. letech minulého století potkal podobný osud v upadajících zemích sovětského bloku.

Druhá světová válka skončila téměř před třemi generacemi a jen málo dospělých, kteří přežili, stále chodí po Zemi. Z jedné perspektivy se skutečná fakta o tomto konfliktu a to, zda skutečně odporují našemu tradičnímu vyprávění, mohou zdát zcela irelevantní. Strhnout sochy některých dávno mrtvých historických osobností a nahradit je sochami jiných se jen stěží zdá mít velký praktický význam.

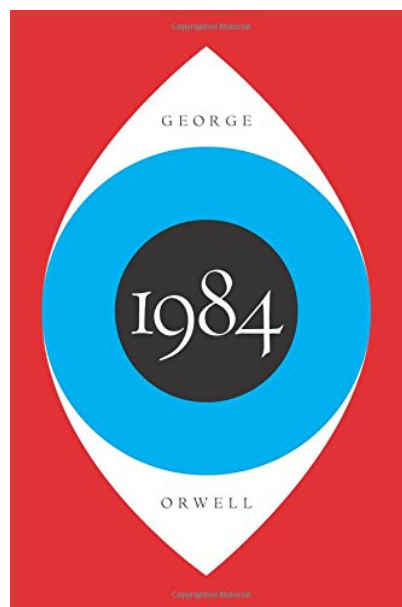
Ale pokud postupně dojdeme k závěru, že příběh, který nám všem byl vyprávěn během celého našeho života, je v podstatě nepravdivý a možná z velké části převrácený, důsledky pro naše chápání světa jsou obrovské. Většina zde prezentovaného překvapivého materiálu je stěží skryta nebo uchovávána pod zámkem. Téměř všechny knihy jsou snadno dostupné na Amazonu nebo dokonce volně čitelné na internetu, mnoho autorů získalo kritické a vědecké uznání a v některých případech se jejich díla prodala v milionech. Přesto byl tento důležitý materiál téměř zcela ignorován nebo odmítnut populárními médii, která formují běžná přesvědčení naší společnosti. Musíme se tedy nutně začít ptát, jaké další masivní nepravdy mohly být podobně propagovány těmito médii, možná zahrnující incidenty z nedávné minulosti nebo dokonce ze současnosti. A tyto poslední události mají obrovský praktický význam. Jak jsem uvedl před několika lety ve svém originále Článek American Pravda :

Kromě důkazů o našich vlastních smyslech pochází téměř vše, co víme o minulosti nebo zprávy o dnešku, z kousků inkoustu na papíře nebo barevných pixelů na obrazovce, a naštěstí za posledních deset nebo dvě desetiletí došlo k obrovskému růstu internetu. rozšířila rozsah informací, které máme k dispozici v této poslední kategorii. I když je naprostá většina neortodoxních tvrzení poskytovaných takovými netradičními webovými zdroji nesprávná, alespoň nyní existuje možnost vydolovat životně důležité nugety pravdy z obrovských hor lží.

Musíme také uznat, že mnohé ze základních myšlenek, které dominují našemu současnému světu, byly založeny na konkrétním porozumění této válečné historii, a pokud se zdá dobrý důvod se domnívat, že vyprávění je v podstatě nepravdivé, možná bychom měli začít zpochybňovat rámec přesvědčení na něm postavených.

George Orwell bojoval ve španělské občanské válce ve 30. letech 20. století a zjistil, že skutečná fakta ve Španělsku se radikálně lišila od toho, k čemu byl veden britskými médii své doby. V roce 1948 mohl mít tyto minulé zkušenosti spolu s rychle tuhnoucí „oficiální historií“ druhé světové války na mysli, když publikoval svůj klasický román 1984, kteřý proslulě prohlásil, že „Kdo ovládá minulost, ovládá budoucnost; kdo ovládá přítomnost, ovládá minulost.“

Ve skutečnosti, jak jsem poznamenal minulý rok, toto pozorování nebylo nikdy pravdivější, než když vezmeme v úvahu některé historické předpoklady, které řídí politiku dnešního světa, a pravděpodobnost, že jsou zcela zavádějící:

V době pozdní studené války se počet obětí nevinných civilistů z bolševické revoluce a prvních dvou desetiletí sovětského režimu obecně počítal s desítkami milionů, když započítáme oběti ruské občanské války, vládou vyvolaný hladomor, gulag a popravy. Slyšel jsem, že tato čísla byla podstatně revidována směrem dolů, možná až na dvacet milionů nebo tak nějak, ale na tom nezáleží. Přestože odhodlaní sovětští apologeti mohou o tak velkých postavách polemizovat, vždy byli součástí standardní narativní historie vyučované na Západě.

Mezitím všichni historici velmi dobře vědí, že bolševičtí vůdci byli v drtivé většině židovští, přičemž tři z pěti revolucionářů jmenovaných Leninem byli z tohoto prostředí považováni za jeho věrohodné nástupce. Ačkoli pouze asi 4 % ruské populace byli Židé, před několika lety Vladimir Putin prohlásil, že Židé tvořili možná 80–85 % rané sovětské vlády, což je odhad plně v souladu se současnými tvrzeními Winstona Churchilla, korespondenta *Times of London* Roberta Wiltona a důstojníci americké vojenské rozvědky. Nedávné knihy od Alexandra Solženicyna, Jurije Slezkina a dalších všichni namalovali velmi podobný obrázek. A před druhou světovou válkou zůstali Židé v komunistickém vedení enormně nadměrně zastoupeni, zejména ovládali správu Gulagu a nejvyšší pozice obávané NKVD.

Obě tato jednoduchá fakta byla v Americe široce přijímána po celý můj život. Ale zkombinujte je s relativně malou velikostí celosvětového židovstva, asi 16 milionů před druhou světovou válkou, a nevyhnutelným závěrem je, že v přepočtu na hlavu byli Židé největšími masovými vrahy dvacátého století, přičemž tento nešťastný rozdíl měli enormní rozpětí a žádná jiná národnost se ani vzdáleně nepřibližuje. A přesto se ohromující alchymii Hollywoodu, největší zabijáci za posledních sto let, nějak proměnili v největší oběti, což je transformace tak zdánlivě nepravděpodobná, že budoucí generace budou jistě lapat po dechu úžasem. Dnešní američtí neokonzervativci jsou stejně silně židovští jako bolševici před sto lety a velmi těžili z politické imunity, kterou jim poskytovala tato naprosto bizarní inverze historické reality. Částečně v důsledku jejich mediálně vymyšleného statusu oběti se jim podařilo zmocnit se kontroly nad velkou částí našeho politického systému, zejména nad naší zahraniční politikou, a strávili posledních několik let ze všech sil, aby rozdmýchali naprosto šílenou válku s jadernými zbraněmi. Rusko. Pokud se jim podaří dosáhnout tohoto neblahého cíle, jistě překonají velmi působivý počet lidských těl nashromážděný jejich etnickými předky, možná dokonce o řád nebo více.

Související čtení:

← [Americká pravda: John McCain, Jeffrey E...American Pravda: Mossad Assassinations](#) →

[Přihlaste se k odběru nových sloupců](#)

• Kategorie: [Historie](#) , [Ideologie](#) • Štítky: [Klasika](#) , [Academia](#) , [Americká média](#) , [Americká Pravda](#) ,

[RSS](#)

Print

David Irving , Hitler , Hollywood , Židé , nacistické Německo ,
Winston Churchill , 2. světová válka

Americká série Pravda

- Život a odkaz generálporučíka Williama Odoma
8. září 2008 • 2 500 slov • 18 komentářů
- Americká Pravda: Měl Rambo pravdu?
25. května 2010 • 1 300 slov • 90 komentářů
- Vzestup Číny, pád Ameriky
17. dubna 2012 • 7 000 slov • 438 komentářů
- Čínský melamin a americký Vioxx: Srovnání
17. dubna 2012 • 1 800 slov • 69 komentářů
- Mýtus americké meritokracie
28. listopadu 2012 • 26 200 slov • 254 komentářů
- Naše americká Pravda
29. dubna 2013 • 4 500 slov • 161 komentářů
- Americká Pravda: Televize reality
6. května 2013 • 900 slov • 18 komentářů
- Americká Pravda: Sudy střelného prachu a jisker
17. května 2013 • 1 200 slov • 4 komentáře
- American Pravda: ZeroHedge
31. května 2013 • 800 slov • 28 komentářů
- American Pravda: „Liberal Bias“
5. června 2013 • 1 200 slov • 14 komentářů
- Americká Pravda: Kdo sestřelil let MH17 na Ukrajině?
14. srpna 2014 • 2 100 slov • 315 komentářů
- John McCain: When "Tokyo Rose" Ran for President
March 9, 2015 • 4,200 Words • 268 Comments
- The Myth of American Meritocracy and Other Essays
March 4, 2016 • 1,800 Words • 28 Comments
- American Pravda: The Legacy of Sydney Schanberg
July 13, 2016 • 3,500 Words • 155 Comments
- American Pravda: Relying Upon Maoist Professors of Cultural Studies
July 18, 2016 • 1,900 Words • 66 Comments

- [American Pravda: Will There be a *Spotlight* Sequel to *The Killing Fields*?](#)
July 25, 2016 • 2,700 Words • 48 Comments
- [American Pravda: Mass Deaths and Morning Newspapers](#)
August 1, 2016 • 1,700 Words • 85 Comments
- [John McCain's "Tokyo Rose" Propaganda Broadcast---Now Found and Released!](#)
August 5, 2016 • 400 Words • 44 Comments
- [American Pravda: Did the US Plan a Nuclear First Strike Against Russia in the Early 1960s?](#)
August 15, 2016 • 2,500 Words • 228 Comments
- [American Pravda: Was General Patton Assassinated?](#)
August 22, 2016 • 2,400 Words • 524 Comments
- [American Pravda: Alexander Cockburn and the British Spies](#)
August 29, 2016 • 2,700 Words • 301 Comments
- [American Pravda: How the CIA Invented "Conspiracy Theories"](#)
September 5, 2016 • 2,600 Words • 495 Comments
- [American Pravda: The KKK and Mass Racial Killings](#)
September 19, 2016 • 3,200 Words • 555 Comments
- [American Pravda: The Destruction of TWA Flight 800](#)
September 26, 2016 • 2,800 Words • 398 Comments
- [American Pravda: Breaching the Media Barrier](#)
October 24, 2016 • 2,500 Words • 208 Comments
- [The Remarkable Historiography of David Irving](#)
June 4, 2018 • 1,700 Words • 593 Comments
- [American Pravda: When Stalin Almost Conquered Europe](#)
June 4, 2018 • 4,200 Words • 806 Comments
- [American Pravda: Our Great Purge of the 1940s](#)
June 11, 2018 • 5,500 Words • 274 Comments
- [American Pravda: The JFK Assassination, Part I - What Happened?](#)
June 18, 2018 • 4,800 Words • 1,255 Comments
- [American Pravda: The JFK Assassination, Part II – Who Did It?](#)
June 25, 2018 • 8,000 Words • 1,032 Comments

- [American Pravda: Our Deadly World of Post-War Politics](#)
July 2, 2018 • 5,700 Words • 330 Comments
- [American Pravda: Post-War France and Post-War Germany](#)
July 9, 2018 • 6,600 Words • 543 Comments
- [American Pravda: Oddities of the Jewish Religion](#)
July 16, 2018 • 7,800 Words • 1,661 Comments
- [American Pravda: The Bolshevik Revolution and Its Aftermath](#)
July 23, 2018 • 6,900 Words • 928 Comments
- [American Pravda: The Nature of Anti-Semitism](#)
July 30, 2018 • 5,500 Words • 673 Comments
- [American Pravda: Jews and Nazis](#)
August 6, 2018 • 6,900 Words • 624 Comments
- [American Pravda: Holocaust Denial](#)
August 27, 2018 • 17,600 Words • 2,327 Comments
- [American Pravda: 9/11 Conspiracy Theories](#)
September 10, 2018 • 11,000 Words • 2,384 Comments
- [American Pravda: The ADL in American Society](#)
October 15, 2018 • 7,300 Words • 752 Comments
- [American Pravda: Racial Discrimination at Harvard](#)
October 22, 2018 • 10,300 Words
- [American Pravda: Racial Discrimination at Harvard](#)
October 22, 2018 • 10,300 Words • 578 Comments
- [American Pravda: Amazon Book Censorship](#)
March 11, 2019 • 7,600 Words • 694 Comments
- [American Pravda: How Hitler Saved the Allies](#)
May 13, 2019 • 8,300 Words • 947 Comments
- [American Pravda: Secrets of Military Intelligence](#)
June 10, 2019 • 12,500 Words • 1,620 Comments
- [American Pravda: The Power of Organized Crime](#)
July 15, 2019 • 13,000 Words • 659 Comments
- [American Pravda: John McCain, Jeffrey Epstein, and Pizzagate](#)
July 29, 2019 • 6,400 Words • 938 Comments
- [American Pravda: Understanding World War II](#)
September 23, 2019 • 20,500 Words • 1,488 Comments

- [American Pravda: Mossad Assassinations](#)
January 27, 2020 • 27,300 Words • 1,081 Comments
- [American Pravda: Our Coronavirus Catastrophe as Biowarfare Blowback?](#)
April 21, 2020 • 7,400 Words • 1,638 Comments
- [American Pravda: Our Disputed Election](#)
January 14, 2021 • 2,000 Words • 627 Comments

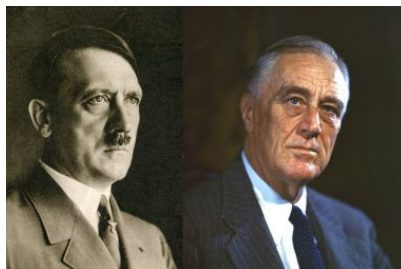
Recently from Author

- [Why Everything You Know About World War II Is Wrong](#)
- [Ten Years of American Pravda and *The Unz Review*](#)
- [Confronting the Cowardice of the Far Right on Race](#)
- [American Pravda: The Limits of Media Corruption](#)
- [Assassinating Vladimir Putin?](#)

Related Pieces by Author

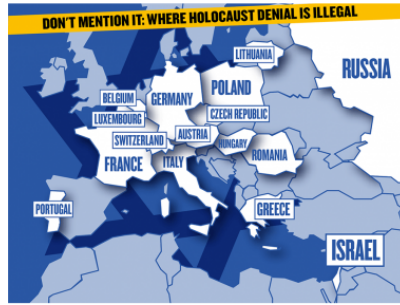
- [Why Everything You Know About World War II Is Wrong](#)
- [American Pravda: Holocaust Denial](#)
- [American Pravda: How Hitler Saved the Allies](#)
- [American Pravda: Putin as Hitler?](#)
- [Audio Versions, More EBooks, and Gab Button](#)

Of Related Interest

[Why Everything You Know About World War II Is Wrong](#) • [1h36m](#)
Mike Whitney Interview with Ron Unz

[Ron Unz](#) and [Mike Whitney](#)

[American Pravda: Holocaust Denial](#) • 2h8m
Analyzing the History of a Controversial Movement

[Ron Unz](#)

[Alan Sabrosky](#)

← [American Pravda: John McCain, Jeffrey E...American Pravda: Mossad Assassinations](#) →

All Comments Hidden • Show 1,488 Comments • Reply
Personal Classics

[American Pravda: Oddities of the Jewish Religion](#) • 55m
The Surprising Elements of Talmudic Judaism

[Ron Unz](#)

• 1,661 Comments

[American Pravda: Holocaust Denial](#) • 2h8m
Analyzing the History of a Controversial Movement

[Ron Unz](#)

• 2,327 Comments

[American Pravda: Understanding World War II](#) • 2h31m
The Shaping Event of Our Modern World

[Ron Unz](#)

• 1,488 Comments

American Pravda: Mossad Assassinations

The JFK Assassination and the 9/11 Attacks?

Ron Unz

• 1,081 Comments

How Social Darwinism Made Modern China • 52m

A thousand years of meritocracy shaped the Middle Kingdom.

Ron Unz

• 171 Comments

China's Rise, America's Fall • 54m

Která supervelmoc je více ohrožena svými „extrakčními elitami“?